

13e JAARGANG N° 17 — 7 JULI 1933

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAAGS

RAM

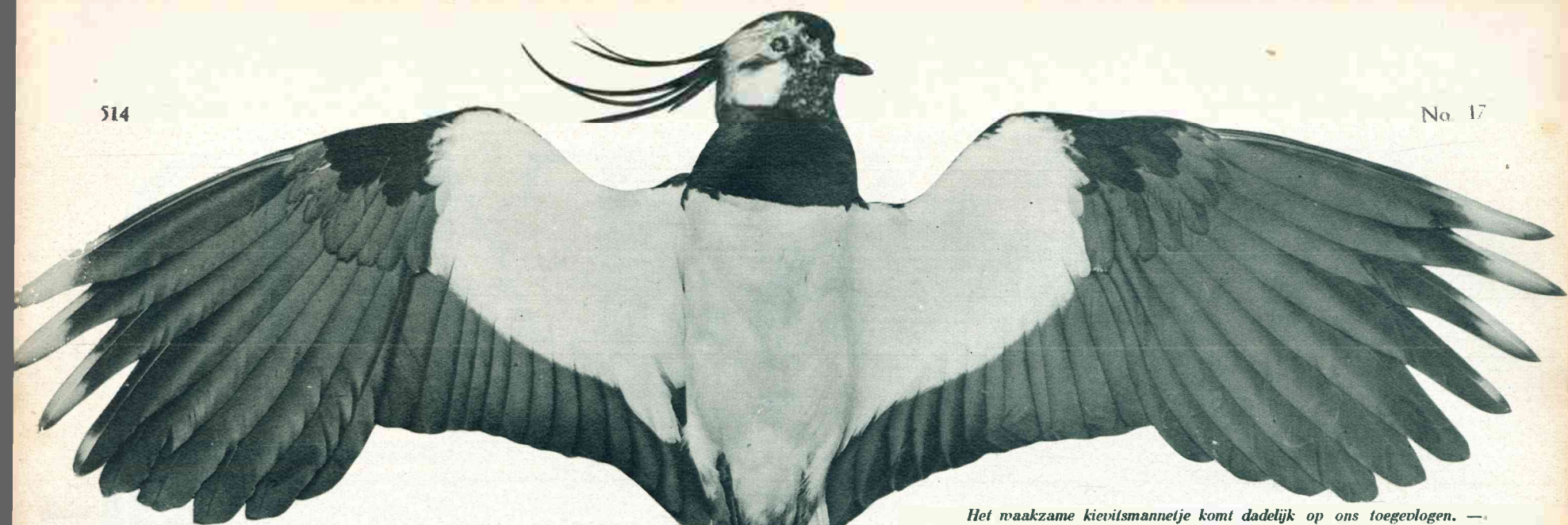
REDACTIE EN ADMINISTR.

N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946



„Tot vanavond half acht“



Het waakzame kievitsmannetje komt dadelijk op ons toegevlogen. — Ook in de vlucht is het mogelijk, het mannetje te onderscheiden van het wijfje. De vleugels van het mannetje zijn namelijk van voren veel breder, doordat de eerste slagpennen in een halven cirkel liggen.

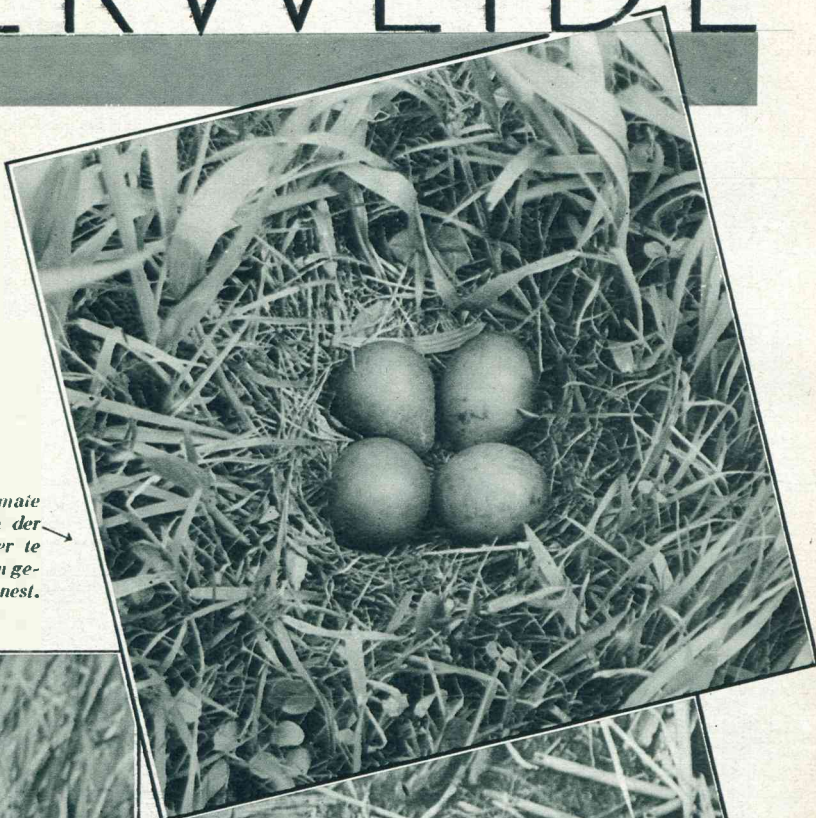
DOOR DE ZOMERWEIDE

Nat van den dauw is het gras in de weiden wanneer de zon hare eerste stralen uitschiet over 't land. Hoog in de lucht verheft zich de leeuwerik en begroet met jubelenden zang den nieuwgeboren dag. 't Is rustig in de wei. De eierenraaptijd is voorbij en ongestoord kunnen nu de kieviten hunne bonte eieren uitbroeden. Komt er echter een indringer, dan is de geheele vogelwereld in rep en roer. Het kievitswijfje is reeds lang van haar nest afgeloopen en weggevlogen, doch het waakzame mannetje komt al direct op ons toe en vliegt maar steeds met zwoegenden vleugelslag onder luid kie-oewiet geroep om ons heen. Zijn de eieren reeds lang bebroed of uitgekomen, dan treedt het wijfje nog driester op, komt als het ware lijnrecht op ons gezicht aangevlogen, om dan plotseling zijwaarts te zwenken. Vaak strijkt zij op eenige meters afstand neer en schijnt met haar heesch geroep ons te smeeken haar schatten te sparen. Ook de andere vogels laten zich niet onbetuigd. De grutto, wiens nest verscholen ligt in het kniehooze gras van het hooiland, roept op

klagenden toon zijn eigen naam „grut-to, grut-to”, nu eens langzaam, dan weer snel achter elkaar. Zijn lange snavel en pooten zijn ook in de vlucht duidelijk zichtbaar, en ook de groote groene peervormige eieren zijn niet te verwarren met die van andere weidevogels.

Nu en dan hooren we de

Nest met eieren van den grutto. Naarmate het gras hooger groeit en de toppen der halmen zich welven, is het nest lastiger te vinden. Ook de broedende vogel gaat dan geheel schuil en blijft nu tot 't uiterste op 't nest.



Het nest van den tureluur ligt nu eens goed verborgen in 't hooze gras, dan weer geheel open op een drassig stukje land.



In gebogen houding staan de kempfaantjes soms geruimen tijd tegenover elkander, om dan plotseling zonder aanleiding op elkaar los te stormen. Op twintig meter afstand kan men dan 't slaan van de vleugels hooren, wanneer zij tegen elkaar opspringen.



heldere fluittonen van den tureluur, die ons als „tuut-tuut” in de ooren klinken. Reeds lang tevoren bemerkt hij onraad en vliegt snel de sloot over naar een ander stuk weiland. Doch als ge oplet, hebt ge hem reeds in de gaten, zoodra hij zich uit 't gras verheft. Het vele wit in de vleugels en stuit blinkt u reeds uit de verte tegen en bij nader kennismaking vallen de roode snavel en dito pooten op. Ook het nest van den tureluur ligt meestal goed verborgen, evenals dat van den altijd zwijgzamen kievit. Het hennetje daarvan verradt haar aanwezigheid niet gauw. Zij weet ongemerkt van het nest weg te sluipen en zich schuil te houden in 't hooge gras. Zij alleen heeft de zorg voor het broed. De gekraagde mannetjes komen op een hoekje van de wei langs den slootkant bijeen, elk jaar opnieuw op hetzelfde nu kaal-

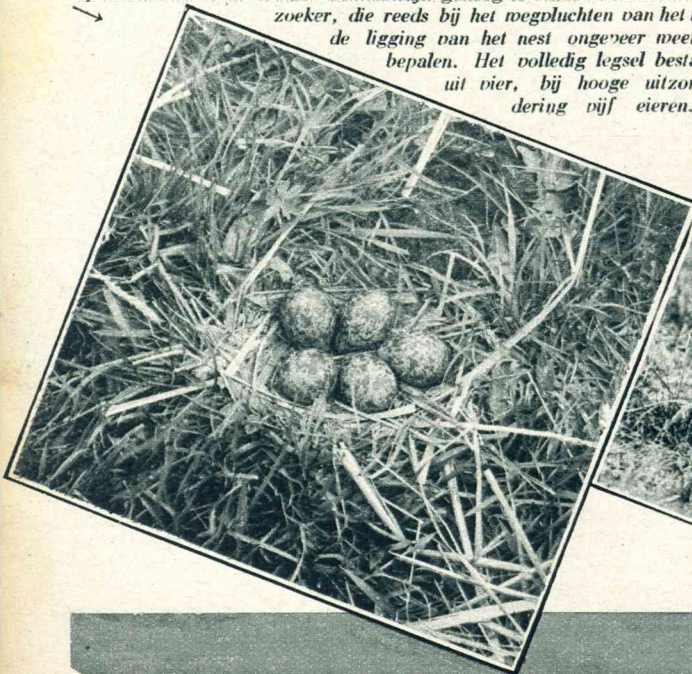


Grutto-wijfje terugkeerend naar haar nest.

getreden plekje, om er hun onbegrepen spiegelgevechten te houden. Onder de kleinere vogels vallen de piepers en vooral de witte en gele kwikstaarten op, vooral langs den slootkant, waar ze talloze kikkers verrassen, die dan met een grooten sprong het water in plonsen. Overal bloeien de goudgele dotter- en boterbloemen, en te zamen met de talloze paardebloemen, madeliefjes en pinksterbloemen geven ze de weide haar bonte aanzien. Er is dan niets verrukkelijker, dan na een lange wandeling zich languit neer te vleien in 't geurende gras, zich te koesteren in de warme zonnestralen en soezend te genieten.

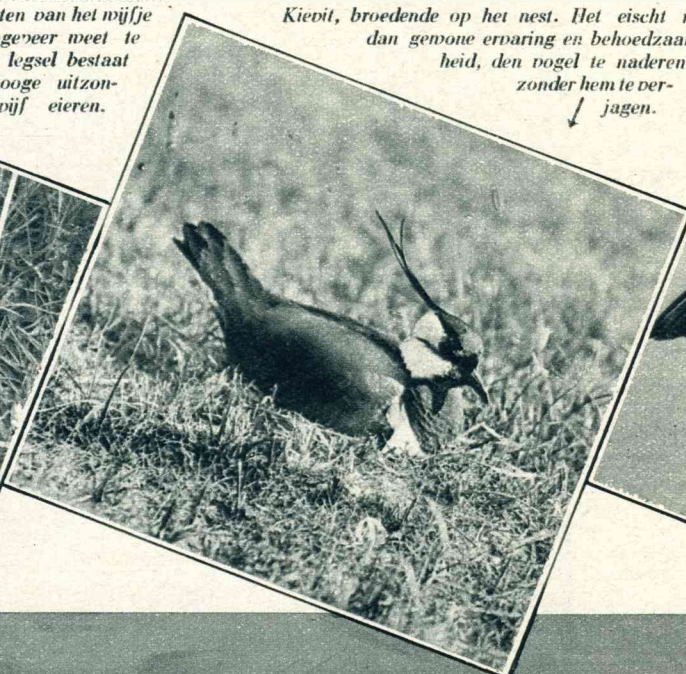
G. A. L. BISSELING.

Een ondiepe holte, gevuld met strootjes, dat is het nest van den kievit. Open en wel in de weide. Gemakkelijk genoeg te vinden voor den ervaren zoeker, die reeds bij het wegluchten van het wijfje de ligging van het nest ongeveer weet te bepalen. Het volledig legsel bestaat uit vier, bij hooge uitzondering vijf eieren.

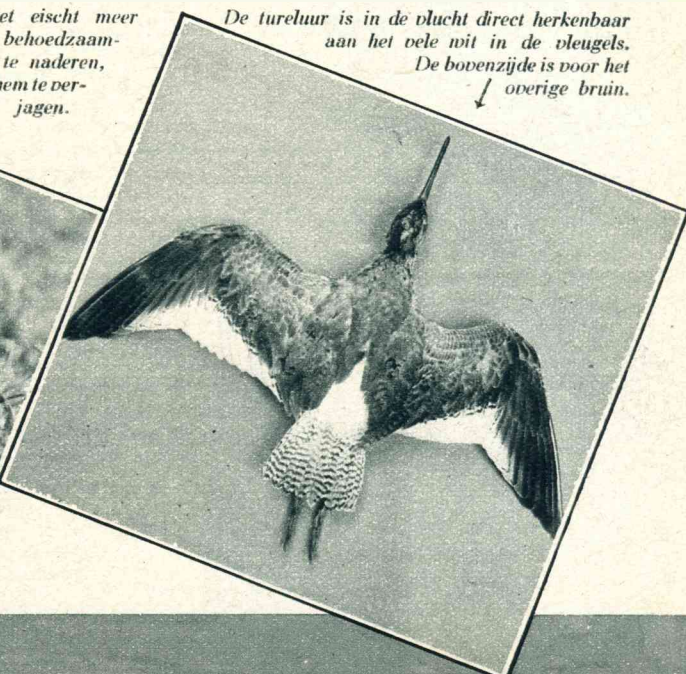


Het kievits-mannetje maakt in de omgeving van het nest, terwijl het wijfje broedt, iedere kras, op een eijde belust, wordt hardnekkig vervolgd en verjaagd. Het mannetje is iets mooier dan het vrouwtje en draagt een langere kuif.

Kievit, broedende op het nest. Het eischt meer dan gewone ervaring en behoedzaamheid, den vogel te naderen, zonder hem te verjagen.



De tureluur is in de vlucht direct herkenbaar aan het vele wit in de vleugels. De bovenzijde is voor het overige bruin.





De Achmed-moskee te Stamboul.



De moskee van Brussa, interieur.



HET MODERNE

(II) 'T GODSDIENSTIG LEVEN.

Tot de groote veranderingen, welke in het nieuwe Turkije werden ingevoerd, behoorde ook de afschaffing van den Islam als staatsgodsdienst, en alles wat daarmee samenhing. Zoo was het vroeger alleen geoorloofd de moskee binnen te treden met een fez op. Het nieuwe régime schafte

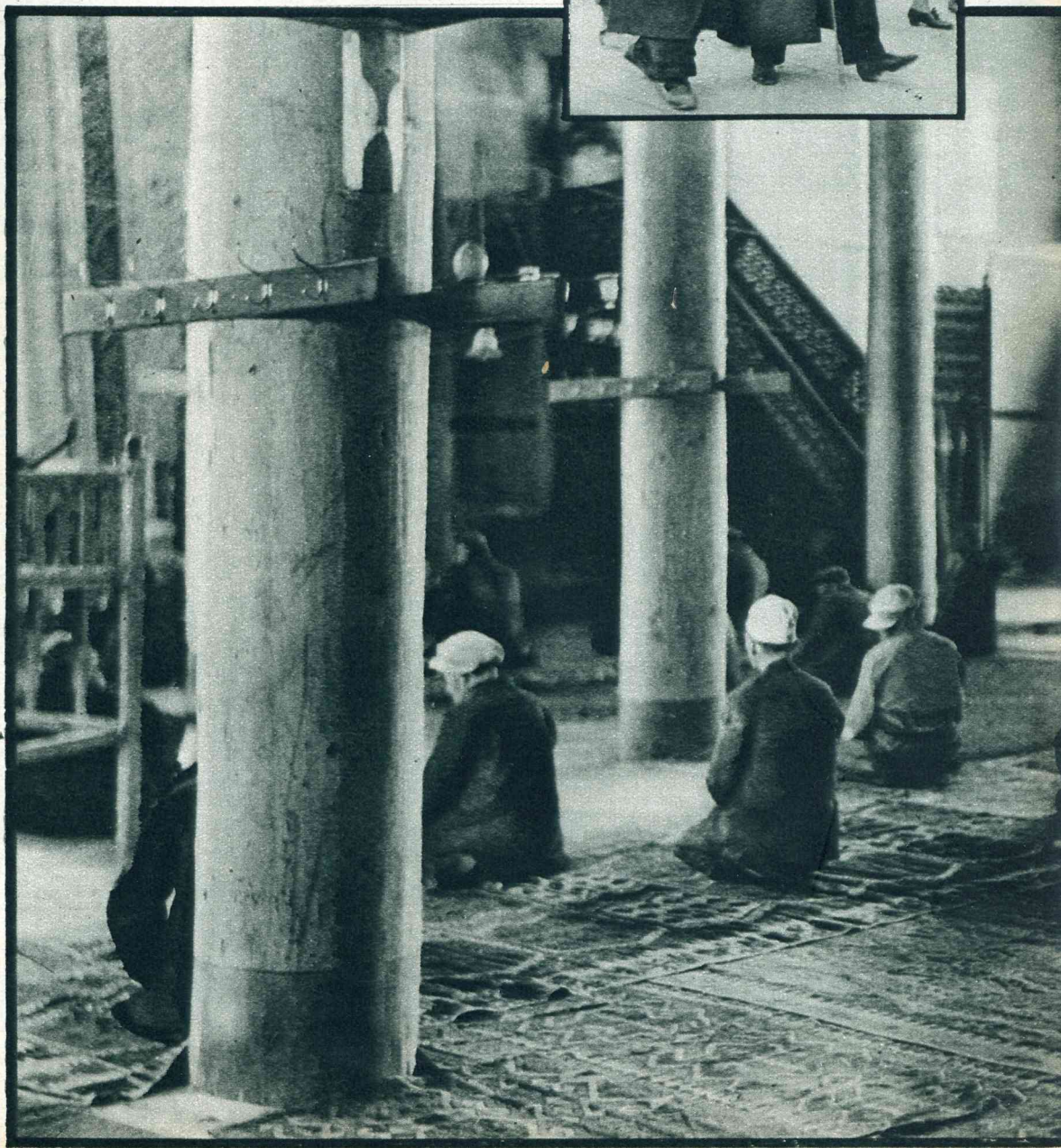
Een straatscène. Mohammedaansche priesters met de fez; achter hen arbeiders met petten en rechts een ongesluierte vrouw.



Een straatjongen, die, misschien uit vrees voor den toorn van den Profeet, de pet toch ook maar scheef heeft gezet. De koran gebiedt immers met ontbloot voorhoofd den grond bij het bidden aan te raken.

De man, die er wat op vond. Hij bond een doek om zijn pet om zoo nog het idee te hebben een fez op het hoofd te dragen.

De geloovigen in de moskee. Behalve de scheeve petten zijn ook de kapstokken aan de pilaren iets nieuws.

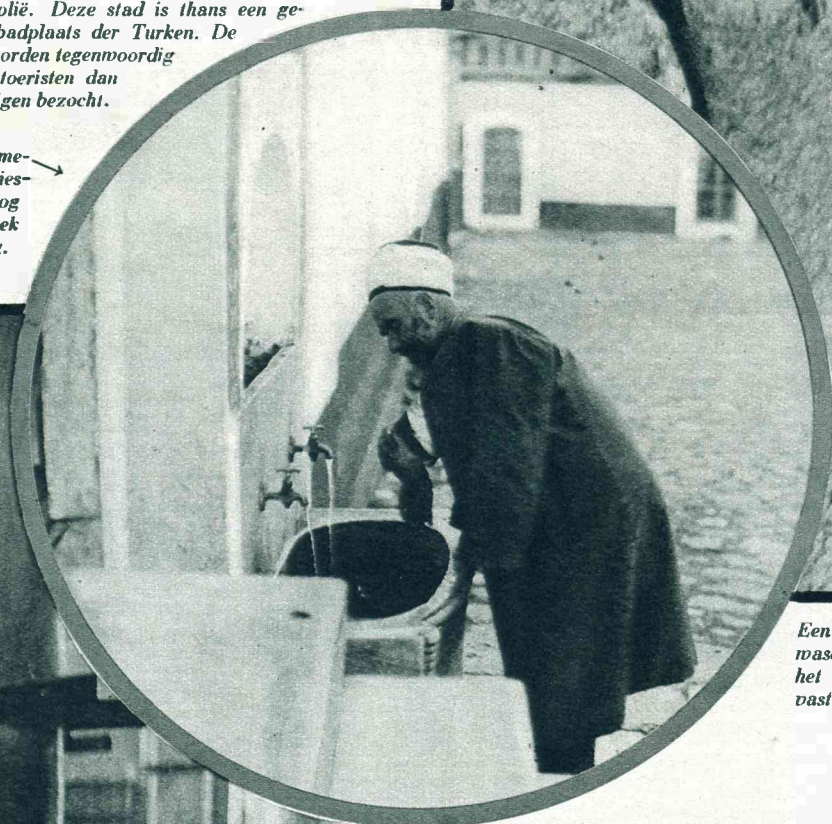




TURKIJE

Foto hierboven: Gezicht op Brussa, de oude sultansresidentie in Anatolië. Deze stad is thans een geliefkoosde badplaats der Turken. De moskeeën worden tegenwoordig meer door toeristen dan door geloovigen bezocht.

Een Mohammedaansche priester, die nog een hoofddoek dragen mag.



Een geloovige, die aan de oude wetten vasthoudt. Hij wast zich de voeten, alvorens de moskee te betreden, en het blijkt, dat hij een fez draagt onder den hoed, dien hij vast naast zich heeft neergelegd.

Een Turk, die zijn gebed in de moskee heeft verricht, trekt buiten weer zijn schoenen aan.

echter dit traditioneele hoofddeksel af; men was verplicht hoed of pet te dragen. De vrome Turk, die gewend was bij het gebed in den tempel met zijn voorhoofd den grond aan te raken, schuift nu, als hij zich biddend in de richting van Mekka buigt, waar het graf van den Profeet is, de klep van zijn pet opzij en kan aldus voldoen aan de voorschriften der geestelijke en der wereldlijke overheid.

Fanatiek of onverdraagzaam is het nieuwe bewind niet. Ieder die aan den Islam trouw wil blijven, is daarin volkomen vrij; maar het koranonderwijs in de scholen, het onderbreken van den arbeid voor het gebed tot Allah zijn officieel afgeschaft en worden niet meer toegelaten.

Men wil met geweld de Arabische invloeden in Turkije tegengaan. Het Arabische schrift is daarom vervangen door het onze; de koran werd in 1931 voor het eerst uit het Arabisch in het Turksch vertaald; men wilde niet, dat het godsdienstige leven van een volk beheerscht werd door een vreemde taal. De Turksche moskeeën zijn kostbare kunstwerken van hoge schoonheid. Zij worden door vreemdelingen bezocht en schoolkinderen worden er rondgeleid om een idee te krijgen van de grootheid van Turkije en van de macht des sultans.

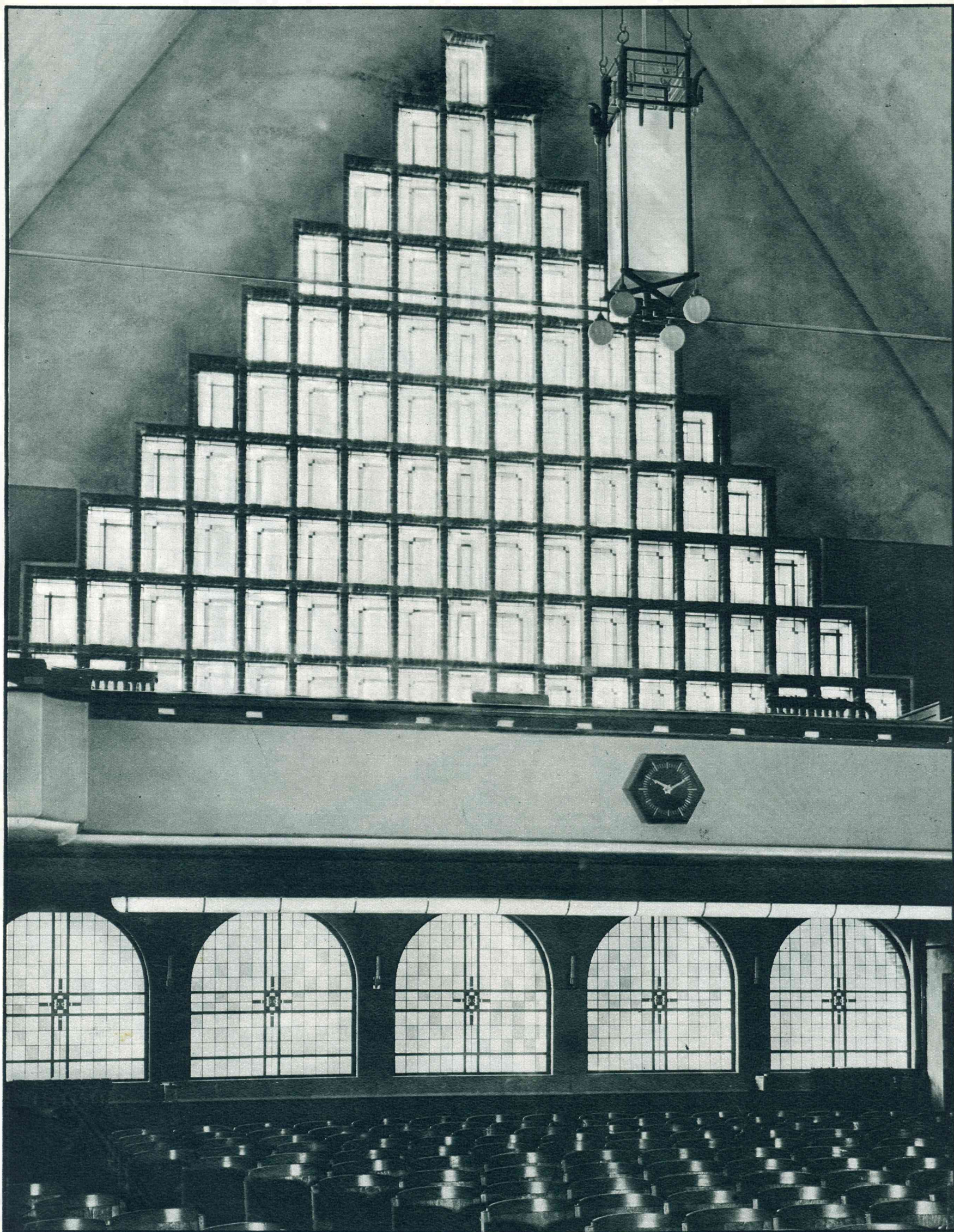
Nog dagelijks echter komen ook de geloovigen voor de tempels samen om de rituele afwasschingen te verrichten. Zij ontdoen zich van hun schoeisel, zetten de petten scheef en gaan zitten op de kostbare tapijten, die op den moskee-vloer gespreid liggen.



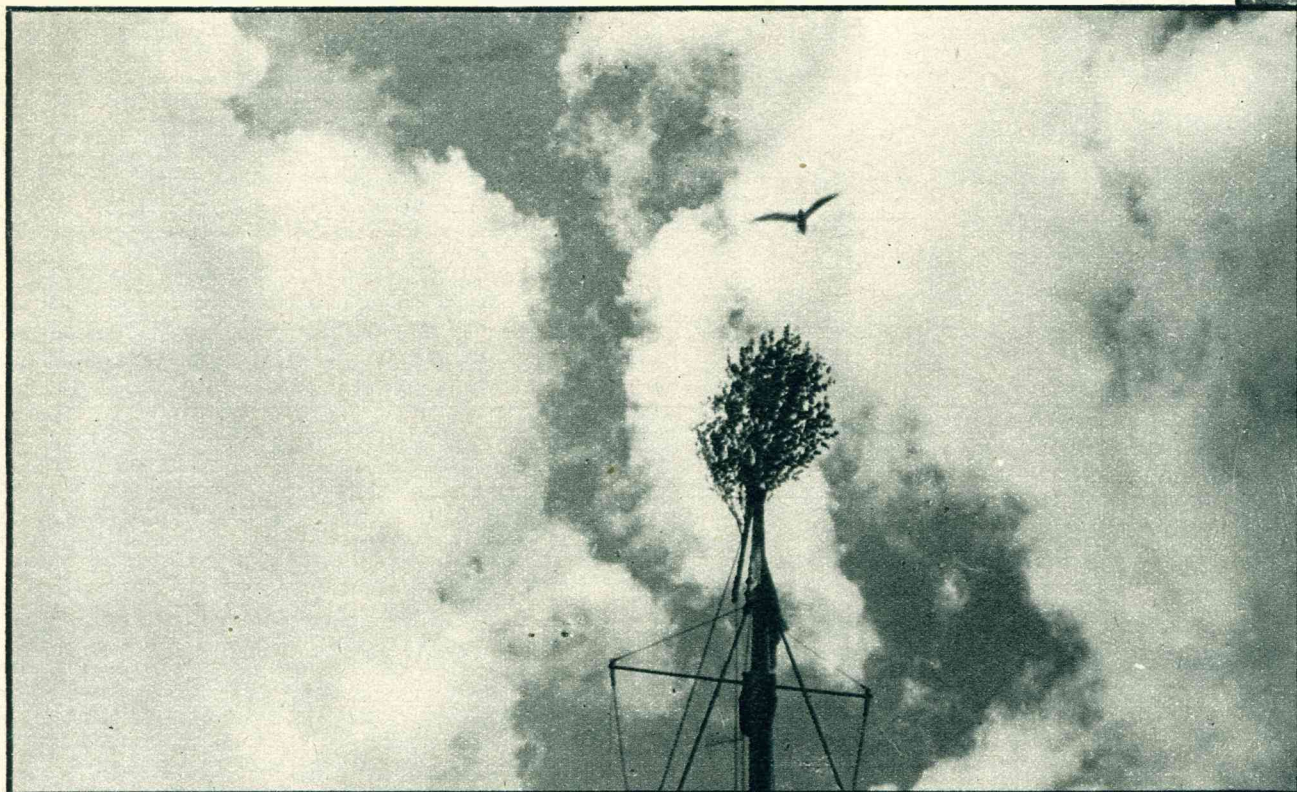


ST. BAVO-KERK TE HAARLEM

Middeleeuwsche en

*Moderne Kerkbouw*

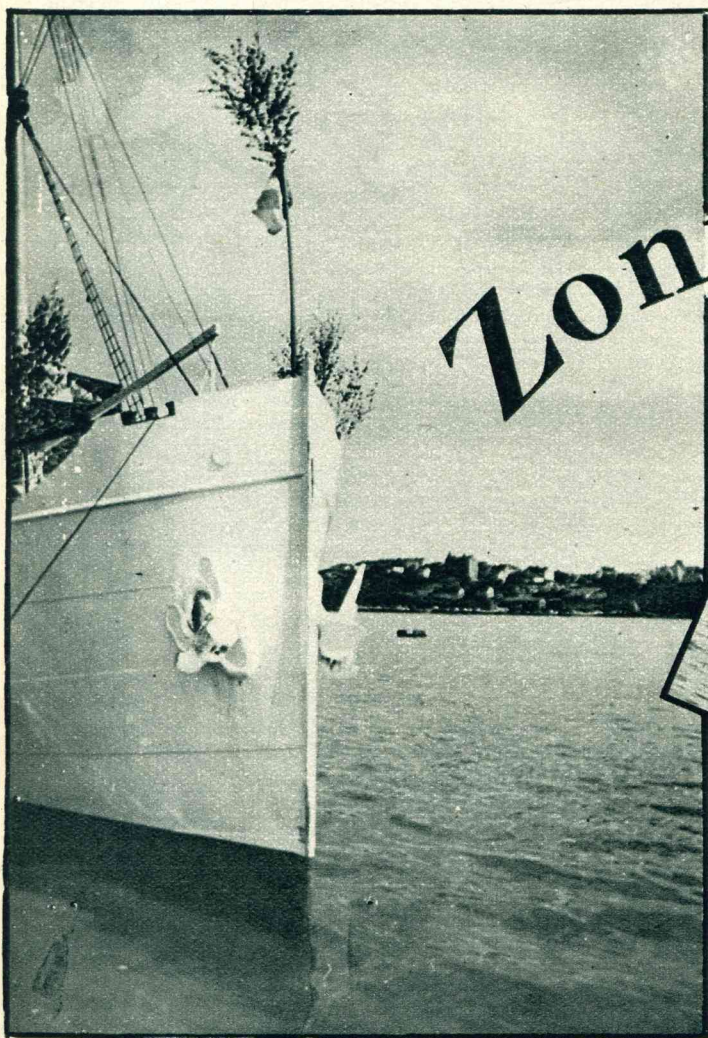
LUTHERKAPEL (BACHSTRAAT) TE AMSTERDAM



Tot in het topje van den mast prijkt op midzomerdag het berkenloof.

Door bosch en weide gaat volgens aartsvaderlijk gebruik de feestelijke optocht naar de dansweide, waar de meiboom is opgericht.

Zonnewende

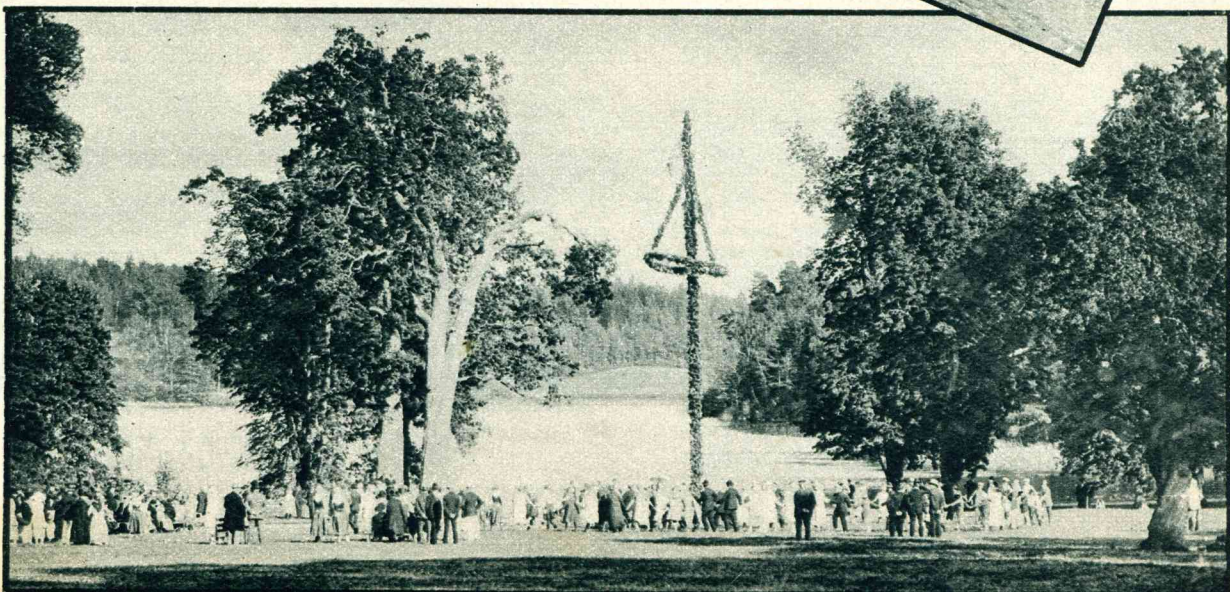


De avondlijke feesttocht over het meer Långsjön bij Solsäter.

Östergötland. — De midzomerdans bij Adelsnäs in de nabijheid van Stockholm.

Met berkenloof worden de flanken en de masten der schepen versierd.

Midzomer is een publieke feestdag in Zweden: het hoogfeest van het licht heeft een bijzondere betekenis voor dit land der middernachtszon. Den drieëntwintigsten Juni wordt in bijna iedere stad of dorp een boom opgericht, met guirlandes en berkenloof behangen. Iedere huisdeur, ieder vaartuig wordt met berkenloof versierd. En met zang en dans worden rondom den feestboom in de zilveren schemering de langste zomerdag en de kortste nacht op eeuwenoude wijs gevierd.



De Dame in het Grijs

door

John. D. Claverten



Dr. Marrett werd midden in den nacht gewekt door het overhalen van de nachtschel. Hij kwam verbaasd overeind en wierp een blik op zijn horloge.

Het was bij tweeën, een uur waarop een pas afgestudeerd arts, die nog geen enkelen patiënt heeft, zeker geen bezoek verwacht.

Beneden aan de deur klonken stemmen. Marrett wachtte gespannen af, totdat een oogenblik later de huisknecht binnentrad.

„Een brief, dokter,” zei hij slaperig.

Marrett brak het kleine couvert haastig open. Het briefje was geschreven door een vrouw en de inhoud deed zijn verbazing nog toenemen.

„Dokter, Voor de behandeling van een gewonde heb ik onmiddellijk hulp noodig van een arts, op wiens discretie ik me volkomen verlaten kan. Ik bied u een honorarium van tien pond, indien u terstond met mij mee wilt gaan. Op den hoek van Piccadilly staat een auto, ik zal daar tien minuten op u blijven wachten. De gekwetste voor wien ik uw hulp inroep, heeft een schotwond in den rug.”

Het briefje droeg geen onderteekening. Marrett was met een sprong het bed uit en onder het kleeden stelde hij den huisknecht een paar haastige vragen.

„Wie bracht dat briefje, John?”

„Een dame, dokter.”

„Hoe zag ze eruit?”

John haalde de schouders even op. „Een gewone dame, dokter. Zij leek me nog jong en was in het grijs gekleed. Iets bijzonders is me niet opgevallen. Zij zei dat ik u onmiddellijk moest wekken en dat zij intusschen naar den auto zou terugkeeren.”

De geschiedenis kwam Marrett nogal geheimzinnig voor, maar toch aarzelde hij niet aan den oproep gehoor te geven. Een honorarium van tien pond is een uitkomst voor een man, die bij de gratie van zijn crediteuren leeft en hij was bereid er nog heel wat meer voor te doen, dan een nachtelijke visite af te leggen.

Met zijn instrumententasch onder den arm verliet hij het huis. Op den hoek van Piccadilly trof hij een auto aan. Achter het stuur zat een jonge vrouw, die bij zijn nadering haastig de cabine verliet. Zij was gehuld in een grijzen bontmantel en droeg een bontmuts van dezelfde kleur. Marrett constateerde, dat zij nog jong was en heel mooi en donkere, bezielde oogen had, die hem onderzoekend aanstarden.

Beleefd nam hij zijn hoed af. „Dr. Marrett, miss,” stelde hij zichzelf voor.

De jonge vrouw knikte hem even toe. „Is u genegen met mij mee te gaan, dokter?” vroeg zij haastig.

„Daarvoor ben ik hier gekomen, miss,” antwoordde Marrett.

De jonge vrouw maakte een gebaar om hem te weerhouden in te stappen.

„Voor wij gaan moet ik een belofte van u hebben, dokter. Deze tocht moet geheim blijven. Mag ik erop rekenen dat u zult zwijgen?”

„Dat is vanzelfsprekend, miss,” antwoordde Marrett. „Het beroepsgeheim legt den geneesheer den plicht op, over alles wat zijn patiënten aangaat het stilzwijgen te bewaren.”

„Ook indien hij daarbij in botsing zou komen met zijn plichten als staatsburger?” vroeg de jonge vrouw met veel nadruk.

Marrett aarzelde; wat betekende deze vraag en in welke moeilijkheden kon zijn antwoord hem brengen?

De jonge vrouw bemerkte zijn aarzeling. Over haar bezorgd gelaat gleed een trek van ontstemming. „Ik moet uw onvoorwaardelijke belofte hebben dat deze tocht geheim blijft, dokter,” herhaalde zij nadrukkelijk. „Als u straks in uw huis teruggekeerd is, moet u de herinnering eraan geheel verliezen. Anders zou ik tot mijn groote spijt elders om hulp moeten gaan.”

Marrett dacht aan zijn tien pond. Bovendien prikkelde al die geheimzinnigheid zijn avontuurlijken zin. „Ik ben bereid u die belofte te geven, miss. U moet mij echter verzekeren dat er niets van me zal worden geëischt, dat mijn eer of mijn goeden naam in gevaar zou kunnen brengen.”

De jonge vrouw slaakte 'n zucht van verlichting. „Die verzekering geef ik u graag, dokter. Stapt

u dan maar in, er is zeer veel haast bij.”

Marrett nam in den auto plaats en de jonge vrouw zette zich achter het stuur. Tijdens den rit vroeg Marrett zich nieuwsgierig af, waar zijn bekoorlijke chauffeuse hem heen zou brengen. Haar beschaafde stem deed hem vermoeden dat zij thuis behoorde in Londen's betere kringen en daarom verwachtte hij naar een der deftige stadswijken te worden gebracht.

Tot zijn onuitsprekelijke verbazing bevond hij zich echter weldra in Londen's meest beruchte buurt, Whitechapel, een wijk waarin de misdaad en het zedelijk bederf tieren als op weinig andere plaatsen van de wereld. De auto stopte op den hoek van een obscure steeg. Zijn verschijning op dit ongewone uur bracht uit een der donkere gangetjes een zwerver te voorschijn, die waarschijnlijk onder den Rotherhite tunnel of in de Surrey Docks geen plaats meer had kunnen vinden.

„Wil je even op den auto passen, lad?” vroeg de jonge vrouw.

De man grijsde, knikte en zette zich op de treeplank neer.

De jonge vrouw liep zonder aarzelen de steeg in. Marrett volgde haar met een groeiend gevoel van verbijstering. De nachtelijke tocht en de geheimhouding die van hem geëischt was, waren hem nu geen raadsels meer. Men had zijn hulp noodig voor een gewonden misdadiger, die hoogstwaarschijnlijk door de politie achtervolgd was. Hij kreeg spijt van zijn belofte, maar hij begreep dat het te laat was om nog terug te treden.

„Wij zullen hier binnengaan, dokter,” sprak de jonge vrouw, stilstaande voor een bouwvallig krot.

Marrett keek op. Boven de deur van het huis bengelde een verroest uithangbord, met een half onleesbaar „Boardinghouse”. De jonge vrouw ging hem voor op een slecht verlichte trap en betrad een lang vertrek. Een dansend gasvlammetje gaf voldoende licht om alle voorwerpen te onderscheiden.

In het midden stonden een paar vervelooze houten tafels en banken en langs de wanden bevonden zich dubbele bedsteden. Het sluiten van de deur wekte de slapers. Uit bijna elke slaapkooi staarde Marrett een oogknipperend Chineezengezicht aan. Hij verschrok er even van en bleef onwillekeurig staan.

De jonge vrouw wendde zich om. „U heeft niets te vreezen, dokter,” bemoedigde zij hem met lichten spot.

Haar stem bracht Marrett tot zichzelf. „Ik vrees niets, miss,” antwoordde hij koel. Hij voelde op dit oogenblik iets als vijandschap voor de jonge vrouw. Niet alleen omdat zij hem niet omtrent het doel van den tocht had ingelicht, maar ook omdat zij hem half had gedwongen tot een belofte, waarvan hij nu zeker wist dat hij er vroeg of laat berouw van zou hebben.

De jonge vrouw doorliep haastig het vertrek. Zij opende een deur en ging Marrett voor in een kleine kamer. Zij was helder verlicht en beter gemeubileerd dan het naastgelegen vertrek. Op den grond hurkte een oude Chinees en op een divan lag een gestalte uitgestrekt.

De Chinees stond op en na Marrett even te hebben opgenomen, verliet hij de kamer. De jonge vrouw ontdeed zich van haar mantel en wenkte Marrett naar den divan toe. Er lag een jongeman op uitgestrekt van ongeveer vijf en twintigjarigen leeftijd. Hij had een fijnbesneden gelaat, dat bedekt was met een klam zweet. Zijn handen waren slank en goed onderhouden en zijn kleding was die van een gentleman. De gewonde scheen bewusteloos en kreunde licht.

De jonge vrouw had zich over hem heengebogen en kuste hem op het voorhoofd. „Poor boy,” zei ze zachtjes. In haar keel rees een snik en zich oprichtend, wierp zij Marrett een angstigen blik toe.

„Zou u hem kunnen helpen, dokter?”

Marrett had zijn jas reeds uitgetrokken. Met behulp van de jonge vrouw ontblootte hij den rug van den gewonde. De doordrenkte kledingstukken bewezen dat hij veel bloed verloren had en de wond beschouwend, fronste Marrett de wenkbrauwen. De kogel, die den man getroffen had, was in de linkerlongtop blijven steken, na eerst het schouderblad licht te hebben versplinterd.

„Ik vrees dat mijn hulp ontoereikend zal zijn, miss,” merkte hij op. „Het zou voor den patiënt veel beter zijn, als u hem naar het hospitaal liet vervoeren.”

De jonge vrouw maakte een verschrikt gebaar. „Nee, niet naar het hospitaal, tenzij zijn leven er mee gemoeid zou zijn,” sprak zij beslist.

Marrett haalde de schouders op. „Onmiddellijk levensgevaar is nog niet te vreezen, ik zal mijn best doen, miss,” antwoordde hij.

Marrett zag zich voor een zware en verantwoordelijke taak geplaatst, maar hij bezat voldoende persoonlijke moed om de verantwoording te durven dragen. Met de gebrekkige hulpmiddelen die hij bezat, gelukte het hem inderdaad den kogel te verwijderen. Hij desinfecteerde de wond en legde er een stevig verband omheen. De jonge vrouw volgde al zijn bewegingen met een angstigen blik en toen Marrett zich eindelijk oprichtte, keek zij hem met oogen vol bezorgdheid aan.

„Geloof u dat hij het halen zal, dokter?”

„Ik hoop het, miss,” antwoordde Marrett. „Het gevaar voor complicaties is echter groot, het is lang niet onwaarschijnlijk dat er zich longontsteking voordoet.”

De jonge vrouw wrong even de handen. „Hij is de laatste en wij hadden nog zooveel van hem verwacht,” zei ze met een snik.

De woorden klonken tamelijk raadselachtig uit den mond van een jonge vrouw, die blijkbaar in Londen's onderwereld thuishoorde. Zij deden Marrett zelfs een oogenblik twifelen aan de juistheid van zijn opvatting, dat hij met een misdadiger te doen had. Maar er viel beslist niet aan te twifelen, de aard van de verwonding en de hem opgelegde geheimhouding bewezen zonneklaar, dat hij met individuen in aanraking was gekomen, aan wie Whitechapel zijn ruchtbaarheid te danken had.

Terwijl hij zijn instrumenten inpakte, sloeg hij de jonge vrouw ongemerkt gade. Haar schoonheid boeide hem en het beheerschte in haar optreden getuigde onmiskenbaar van een zekere voornaamheid. Zij was echter valsche schijn en hoogstwaarschijnlijk aangeleerd in kringen, waar zij vroeger in dienstbetrekking was geweest.

Dr. Marrett klapte zijn tasch dicht en trok zijn jas aan. De jonge vrouw verliet haar plaats naast den divan en kleedde zich eveneens. Uit haar tasch haalde zij een banknoot van tien pond te voorschijn en legde deze op tafel.

„Ik dank u hartelijk voor uw hulp, dokter,” zei ze met een lichte trilling in haar stem. „Mag ik er op rekenen dat u de behandeling voortzet, als er zich complicaties voordoen?”

Marrett stemde half onwillig toe. „Indien de temperatuur onrustbarend oploopt, telefoneert u mij maar even,” zei hij koel.

„Dank u,” sprak de jonge vrouw hartelijk. Zij verliet het vertrek en keerde even later terug met den ouden Chinees. De man keek Marrett ongerust aan en maakte van een gunstig oogenblik bij het verlaten van het huis een dankbaar gebruik om hem haastig eenige vragen te stellen.

„Tell me, what's matter, sir?” (Zeg me eens, was is er aan de hand, mijnheer?)

„Weet je dat dan niet?” vroeg Marrett hoogst verbaasd.

De Chinees deed een verward verhaal. De lady was om één uur in den nacht met den gewonde bij hem binnengevlucht. Zij had iets gezegd van een ongeluk in Hoxtonstreet en hem tien pond beloofd als hij den gewonde op wilde nemen. Hij had erin toegestemd, maar later was hij bevreesd geworden dat hij last zou krijgen met de politie. En nu verzocht hij mylord om raad wat hij doen moest. Want heelemaal zuiver leek hem de geschiedenis niet.

„Hm, ik geloof niet dat u eenig gevaar loopt,” stelde Marrett hem gerust.

„Sorry, sir, dan is het goed,” zei de Chinees opgelucht.

Marrett daalde de trap af. De jonge vrouw was hem in de steeg reeds vooruitgegaan. Hij nam in den auto plaats en in snelle vaart werd hij naar huis teruggebracht. Toen hij uitgestapt was, reikte de jonge vrouw hem de hand.

„Ik dank u nogmaals, dokter, ik hoop op uw stilzwijgen te mogen rekenen,” sprak zij met bevende stem.

Haar angstige ontroering trof hem. En tegelijk voelde hij zich wat milder jegens haar gestemd.

„Stel u gerust, ik heb u beloofd uw geheim te bewaren,” antwoordde hij. En hartelijker voegde hij eraan toe: „U kunt mij gerust telefoneren, indien u het noodig acht.”

De jonge vrouw knikte hem dankbaar toe en Marrett betrad zijn woning. Op bed wachtte hij tevergeefs op den slaap. Hij staarde onafgebroken in een bleek gelaat met een paar donkere oogen, die hem angstig aanblikten. En zijn verwarde gedachten hielden zich voortdurend bezig met steeds dezelfde vragen.

In welke betrekking stond die jonge vrouw tot den gewonde? Was zij zijn vrouw of zijn geliefde? Er bestond in elk geval een innige band tusschen hen beiden. Had zij hem niet gekust en had zij het „poor boy” niet uitgesproken met een teedere, warme stem?

„Kom, het gaat me allemaal niets aan,” mompelde dr. Marrett verstoord op zichzelf. Hij verbande het heele nachtelijke avontuur uit zijn gedachten en viel eindelijk in een onrustigen slaap.

Bij het ontbijt werd er een klein tipje van den sluier opgelicht die over de voorgeschiedenis van den nachtelijken tocht gespreid lag. In de „Times” trof Marrett namelijk het volgende geheimzinnige bericht aan.

„In een perceel in Hoxtonstreet is in den afgelopen nacht een moordaanslag gepleegd op een onbekend gebleven persoon. Over de toedracht hangt een waas van geheimzinnigheid, waarin nog geen licht is gekomen. Vast staat dat zich gisterenavond een klein aantal personen bevond in het huis Hoxtonstreet 92, dat een maand geleden gehuurd werd door een zekeren mr. Maxwell. Het huis werd niet bewoond, doch het werd van tijd tot tijd gebruikt voor de samenkomst van een tiental mannen, waarvan de politie thans vermoedt, dat zij een bende in de onderwereld vormden.

Tegen een uur in den nacht werden de slapende bewoners van de naastgelegen huizen opgeschrikt door een knal. Eenigen van hen begaven zich op straat, waar echter niets verontrustends te bespeuren was. Alleen merkte men op dat no. 92 verlaten werd door eenige heeren. Tien minuten later kwam er met groote snelheid een auto de straat inrijden. Hij stopte voor no. 92. Achter het stuur zat een dame, gekleed in een grijsen bontmantel. Zij ging het huis binnen en kwam na korten tijd te voorschijn met een heer, dien zij met beide handen ondersteunde.

De man nam in den auto plaats en de dame in het grijs reed snel weg. De nu toch nieuwsgierig geworden bewoners bespraken het vreemde voorval en troffen bloedsporen op het trottoir aan. Zij waarschuwden de politie van de sectie, die een nauwkeurig onderzoek instelde. Het huis bleek verlaten te zijn, men trof er slechts eenig meubilair en een aantal bloedsporen aan. De politie denkt aan wraakneming op een bendelid.

Zij die eenige inlichting kunnen geven omtrent den auto, den gewonde of de dame in het grijs, worden dringend verzocht zich ten spoedigste te willen wenden tot de crimineele afdeling van Scotland Yard.”

Dr. Marrett floot even tusschen de tanden. Hij begreep nu wat de dame in het grijs bedoeld had met haar vraag, of hij ook het stilzwijgen zou bewaren, indien dit botste met zijn plicht als staatsburger. Die plicht schreef hem voor zich aan te melden bij de politie en hij had zich door een belofte gebonden haar te verzoeken.

„De duivel hale die geheimzinnige geschiedenis,” bromde hij ontstemd. En tegelijk be kroop hem een gevoel van vrees, dat de Chinees het gebeurde in zijn huis verraden zou.

Twee dagen later werd Londen in opschudding gebracht door de geheimzinnige verdwijning van een zekeren mr. Clayton. Deze had sinds een maand zijn intrek genomen in het Savoy-Hotel, waar hij

trouw elke week zijn rekening betaalde. De verdwenen gast was blijkens het hotelregister vijf en twintig jaar oud en afkomstig uit de Midlands.

Mr. Clayton was twee dagen geleden tegen negen uur 's avonds uitgegaan en nadien had niemand hem meer gezien. Op zijn kamer had men een vrij belangrijk bedrag aan contanten gevonden, zoodat er aan oplichting van de hoteldirectie niet behoefde te worden gedacht.

De groote sensatie van deze verdwijning vormde het feit, dat mr. Clayton tweemaal in het Savoy-hotel was bezocht door een jonge vrouw, gekleed met een grijsen bontmantel en dito bontmuts. Scotland Yard had verband gezocht tusschen Clayton's verdwijning en den aanslag op den onbekende in Hoxtonstreet en de dame in het grijs vormde het raadsel van den dag.

Dr. Marrett was door dit bericht in hooge mate verrast. Hij begreep dat het vermoeden van Scotland Yard juist was: mr. Clayton uit het Savoyhotel en zijn geheimzinnige patiënt waren identiek. Hij verheugde zich over die ontdekking. Hij achtte het uitgesloten dat een misdadiger uit de onderwereld zich als gast in een zoo voornaam hotel zou ophouden, hoewel het geheim hiermee nog geenszins opgehelderd was.

Marrett werd de eerstvolgende dagen gekweld door nieuwsgierigheid hoe zijn patiënt het maken zou. En daarenboven betrapte hij zich op het verlangen iets meer omtrent de jonge vrouw te vernemen. Elken morgen en avond wachtte hij met ongeduld op de krant. De vetgedrukte headlines brachten echter geen opheldering van het mysterie; de vraag bleef onveranderlijk: „Wie is de dame in het grijs?”

Vijf dagen na zijn nachtelijk avontuur had Marrett zich juist naar zijn slaapkamer begeven, toen hij een auto voor zijn huis hoorde stilhouden. Er werd gescheld en met een voor gevoel dat hij voor een gebeurtenis stond, begaf hij zich naar beneden. Toch was hij nog verrast de geheimzinnige jonge vrouw voor zich te zien. Zij was thans gekleed in een blauwen regenmantel en zij had den kraag daarvan hoog opgeslagen. Zij was zeer bleek en haar oogen blikten hem angstig aan.

„Dokter, zou u ons niet in uw huis kunnen opnemen?” vroeg zij gejaagd, tegelijk smekend de handen vouwend.

Marrett stond verbluft. „In mijn huis?” herhaalde hij werktuiglijk.

„Ja, alsjeblieft, wij zullen uw diensten goed honoreeren,” hernam zij. „Mijn broer is doodziek en zijn ijlen brengt ons in gevaar.”

Haar stem brak in een snik.

Marrett keek haar aan alsof hij aan haar aanwezigheid twijfelde.

„Is hij uw broer?” vroeg hij met een vreemde stem.

„Ja, en hij verkeert in groot gevaar, hij moet zich verbergen,” antwoordde de jonge vrouw angstig.

Het werd plotseling licht en ruim in Marrett's hart. En hij was onmiddellijk vol ijver. Hij was in het geheel niet nieuwsgierig meer naar de reden van al die geheimzinnigheid; hij was alleen maar gelukkig dat zij haar toevlucht bij hem had gezocht.

„Mijn huis staat tot uw dienst, miss, ik kan u echter niet veel comfort aanbieden,” zei hij, diep ademhalend.

„Wij eischen niet veel, dokter; hoofdzaak is dat mijn broer zoo spoedig mogelijk herstelt,” antwoordde de jonge vrouw.

Haar stem trilde van emotie en in plaats van moedig en sterk, zooals bij hun eerste ontmoeting, leek zij hulpeloos en zwak. Marrett strekte impulsief de hand uit.

„Kom, u is oververmoeid, laat mij u een plaatsje geven waar u wat kunt rusten,” verzocht hij met een warmen klank in zijn stem.

Het meisje wees angstig naar den auto. Marrett begreep haar.

„Heeft u mister Clayton meegebracht?” vroeg hij verbaasd.

„Ja,” antwoordde zij met een zwakken glimlach, waarvan hij de beteekenis niet begreep. „Ik heb laat in den avond van een gunstig oogenblik gebruik gemaakt om hem te vervoeren. Hij was toen bij kennis en ik geloof dat hij thans slaapt.”

De gewonde sliep inderdaad. Marrett droeg hem

voorzichtig naar binnen. Hij liet John zijn eigen slaapkamer inruimen en bracht mr. Clayton daarheen over. De wond was ontstoken en toen hij haar grondig gereinigd en opnieuw verbonden had, viel de patiënt in een rustigen slaap.

Marrett bracht den auto in een garage in de nabijheid en vond miss Clayton bij zijn terugkeer in de kleine bibliotheek. Zij zag doodelijk bleek en hij begreep dat zij een paar angstige dagen achter den rug had. Daarbij dacht hij aan de nasporingen der politie en hij voelde behoefte haar gerust te stellen.

„U is hier volkomen veilig, miss Clayton,” begon hij hartelijk. „U hoeft van niemand iets te vreezen en John heb ik het stilzwijgen opgelegd.”

Er vloog een brandend rood naar de wangen van de jonge vrouw. „Ik ben u een opheldering verschuldigd, dokter,” zei ze zwakjes.

Marrett weerde haar met een vriendelijk gebaar af. „Indien u er behoefte aan heeft, kunt u mij die later geven, miss. Laat me u verzekeren dat ik de dame in het grijs volkomen vertrouw, al ben ik dan ook niet bekend met haar geheimen.”

De warme klank van zijn stem deed haar hem vluchtig aanzien en weer snel de oogen neerslaan. „Ik dank u, dokter,” antwoordde zij ernstig. „Laat mij er echter aan toevoegen, dat ik mezelf niets te verwijten heb. Ook mijn broer heeft niets gedaan, dat slecht genoemd kan worden in de gewone beteekenis van het woord. Weliswaar wordt hij door de politie gezocht, maar... maar... ziet u, het is eigenlijk mijn geheim niet,” besloot zij aarzelend.

„Ik wensch niets meer te vernemen, miss,” viel Marrett haastig uit. Haar verzekering dat zij zich niets te verwijten had nam hem een last van het hart, hoewel hij zijn vermoeden dat hij met misdadigers in aanraking was geweest al sinds een paar dagen verworpen had.

„Hoe laat zich de toestand van mijn broer nu aanzien, dokter?” verbrak miss Clayton het zwijgen.

„Heel gunstig,” verzekerde Marrett geruststellend. „De ontsteking heeft wondkoorts veroorzaakt, maar ik hoop dat deze thans tot stand is gebracht.”

Het meisje zuchtte verlicht. „Wij hebben u veel te danken,” sprak zij ernstig.

„Maar heel weinig en daarvoor heeft u mij ruim gehonoreerd,” antwoordde Marrett. En plotseling vervuld van zelfverwijt, voegde hij eraan toe: „Ik heb mij tegenover u veel te verwijten, miss. Het was harteloos van me om niet meer naar uw broer om te zien.”

Zij keek hem verlegen aan. „Ik begrijp uw houding en zij was te billijken, dokter,” verontschuldigde zij hem.

Er heerschte een kort zwijgen. „Is u tot vanavond in dat boardinghouse gebleven, miss?” hernam Marrett, pijnlijk aangedaan door de gedachte aan wat het meisje in die ongunstige omgeving geleden moest hebben.

Miss Clayton knikte. „Ik hoopte er te kunnen blijven tot George genezen was. Maar vanmiddag kreeg de eigenaar van het boardinghouse een beschouwing in de krant onder het oog, over den moordaanslag en de verdwijning uit het Savoy-hotel. Toen kwam hij met bezwaren om ons nog langer te houden. In den uitersten nood dacht ik aan u...”

„En daar hebt u goed aan gedaan,” viel Marrett haar hartelijk in de rede. „Er is niemand, die u liever zou hebben geholpen dan ik.”

De klank van zijn stem deed haar haastig haar blik van hem afwenden. Blozend stond zij op.

„Ik ben zeer moe, dokter,” herinnerde zij hem verlegen.

„Vergeef me, egoïst als ik ben, denk ik alleen aan het genoegen dat uw gezelschap mij verschaft,” verontschuldigde Marrett zich.

Hij wees miss Clayton de logeerkamer en nam met een hartelijk woord afscheid. Dien nacht gelukte het Marrett niet in slaap te komen. Zijn gedachten verwijlden bij het meisje, wier schoonheid hem bij de eerste ontmoeting sterk had geboeid en in zijn hart zong het. Tweemaal sloop hij op zijn teenen naar zijn slaapkamer om naar zijn patiënt te gaan zien. John hield een waakzaam oog op hem, maar de snelle verbetering die na de crisis van de laatste dagen ingetreden was, maakte dien voorzorgsmaatregel schier overbodig.

De eerstvolgende tien dagen gingen Marrett voorbij als een droom. George Clayton ging gestadig vooruit en Marrett werd telkens weer pijnlijk getroffen door de gedachte, dat hij zijn geheimzinnige gasten spoedig zou gaan verliezen.

In deze dagen was er een groote mate van vertrouwelijkheid tusschen hen ontstaan. George Clayton deed zich kennen als een fijne geest van groote beschaving en aan zijn bed gezeten, hielden zijn zuster en Marrett lange gesprekken met hem over kunst, wetenschap en politiek. Over den aanslag in Hoxtonstreet en alles wat daarmee in verband stond, werd echter met geen woord gerept.

De bladen hadden het onderwerp losgelaten en alleen Scotland Yard interesseerde zich nog voor het mysterie van de dame in het grijs. Op zekeren avond kwam het echter tot een verklaring. Marrett deelde Clayton mee dat hij den volgende dag het bed weer eens verlaten mocht en terstond daarop werd deze ernstig.

„Dan is thans de tijd gekomen om voor het laatste een beroep op uw hulpvaardigheid te doen, waarde vriend,” begon Clayton.

Marrett keek verwonderd op. „Ik ben geheel tot uw dienst,” antwoordde hij hoffelijk.

„U hebt nu reeds begrepen dat ik een vluchteling ben, dokter,” hernam hij na eenig nadenken.

Marrett knikte.

Clayton streelde even de hand van zijn zuster. „May en ik komen uit het Iersche graafschap Limerick,” ging hij voort. „Ons geslacht staat in de Iersche geschiedenis bekend als een hartstochtelijk voorvechter van de onafhankelijkheid van Ierland. Ik heb de liefde voor de vrijheid van mijn land van mijn vaders geërfd en mijn politieke agitatie bezorgde mij zeven jaar geleden een veroordeeling van twee jaar gevangenisstraf. Die straf is echter nooit aan me voltrokken.”

„Een Engelsche veroordeeling?” viel Marrett getroffen uit.

„Ja, ik tastte in woord en geschrift het Engelsche koningschap en het staatsgezag aan,” antwoordde Clayton somber. „Sindsdien leef ik in Engeland onder een vreemden naam...”

Marrett onderbrak hem met een gebaar van verrassing. „Maar waarom houdt u zich dan in Engeland op, in Ierland is u toch volkomen veilig?” merkte hij op.

Er gleed een bittere trek over Clayton's gelaat. „Ik ben in Ierland evenmin veilig als hier,” antwoordde hij tot Marrett's verwondering. „Dat zal u duidelijk zijn als ik u verklaar, dat ik voortkom uit een geslacht van verwoede legitimisten. Wij ijveren voor het herstel van het koningschap; wij zijn van een Ierschen vrijstaat of republiek even afkeerig als van de Engelsche overheersing. De aanslag op mijn leven in Hoxtonstreet is het werk van Iersche anarchisten, die mijn politieke activiteit gevaarlijk achten voor de ontwikkeling van de republikeinsche idee. De geheime vergadering, waartoe ik onder een voorwendsel was uitgenoodigd, werd door hen gebruikt om mij uit den weg te ruimen.

Een hunner schoot mij neer, doch in de haast om weg te komen verzuimden zij zich te overtuigen of ik dood was. Telefonisch stelden zij May van den aanslag op de hoogte. Zij haalde mij af en bracht me in een wijk, waar zij mij het veiligst achtte voor de nasporingen der politie, naar het beruchte Whitechapel. Indien ik in een ziekenhuis terecht zou zijn gekomen, zou vanzelfsprekend Scotland Yard zich met me hebben bemoeid en zou ik mijn twee jaar gevangenisstraf gekregen hebben. Begrijpt u thans den samenhang van een en ander?”

„Alles is me volkomen duidelijk, mister Clayton, alleen begrijp ik niet waarmee ik u nog van dienst kan zijn,” antwoordde Marrett.

„Ik vraag niet zooveel van u,” hernam Clayton. „Ik wil rustiger tijden afwachten en daarom heb ik met May afgesproken voorloopig naar het continent te vertrekken.”

Marrett verbleekte. „Gaat May.... miss Clayton bedoel ik, met u mee naar het vasteland?” ontviel hem heesch.

Clayton keek hem onderzoekend aan en wierp vervolgens een snellen blik op zijn zuster. Het meisje wisselde van kleur en sloeg haar oogen neer. Beiden begrepen zij de beteekenis van dien blik van verstandhouding.

„Neen, May blijft hier,” antwoordde Clayton.

„Ik wil haar niet blootstellen aan dat zwervend leven. Zij is vrij om naar ons goed in Ierland terug te keeren, niemand zal haar een stroobreed in den weg leggen. U kunt me een genoeg doen met de regeling van de reis. Ik ga naar Havre en zal van daaruit om mijn eigendommen schrijven, die in het Savoyhotel zijn achtergebleven. U hebt niets anders te doen dan tickets te koopen en een plaats op de boot te bespreken.”

„Ik zal u met het meeste genoeg van dienst zijn,” verklaarde Marrett hartelijk. „Op wiens naam wenscht u dat ik een hut bespreek?” Zijn stem klonk opgewekt, alsof hem een groote vreugde ten deel gevallen was.

„Schrijft u me maar in onder den naam Alfred Brown,” antwoordde Clayton vriendelijk.

„Uw eigen naam?” kon Marrett niet nalaten te vragen.

Clayton keek hem droefgeestig aan. „Neen, mijn eigen naam luidt George, Marie, graaf van Limerick. Ik ben de laatste van een geslacht, dat nauw verwant was aan het laatste Iersche koningshuis....”

Marrett verbleekte opnieuw. Hij stond op en boog als voor een koning. „Ik zal ervoor zorgdragen, mylord,” zei hij heesch en tot groote verbazing van de anderen verliet hij haastig het vertrek.

Boven in zijn kamer begon hij onrustig heen en weer te loopen. Hij staakte zijn wandeling eerst toen de gong voor het diner sloeg. Hij schoot haastig in zijn smoking en verliet het vertrek. Op de gang, voor de deur van de kleine eetkamer, bleef hij even staan. „Je bent een dwaas, Marrett,” mompelde hij. „Hoe heb je ooit kunnen denken, dat dat mooie gravinnetje verliefd op een dokter kon zijn?....”

Doch toen hij de eetkamer binnentrad en een blozenden blik van May opving, zong zijn hart: „En toch.... en toch....”

* * *

May Clayton stond met betraande oogen op den Theemssteiger. Ginds, op de rivier, dreef de „Tartuffe”, die haar broer naar Frankrijk overbracht. Naast het meisje stond dr. Marrett. Haar tranen bewogen zijn hart en zij wekten tegelijkertijd een bitter gevoel van jaloezie.

De mist onttrok de „Tartuffe” aan het gezicht. May wendde zich tot Marrett.

„Voorbij, heengegaan... nu blijft me niets meer over,” zei ze toonloos.

„Hij keert terug, wie weet hoe spoedig reeds,” trachtte Marrett haar te troosten. Zijn stem klonk hem vals in de ooren en alle innig gevoel bleef er vreemd aan. Met een zucht wendde hij zich af.

„Het wordt koud in den mist, u zult ziek worden,” sprak hij bezorgd.

Het meisje ging naast hem voort naar den uitgang van het terrein. Een taxi bracht hen naar Marrett's huis. Het was er vreemd en stil nu de herstelde patiënt was heengegaan. In de eetkamer serveerde John de lunch, Marrett had zich teruggetrokken in de bibliotheek en May had zich naar de slaapkamer begeven.

De gong riep hen weer samen. Marrett leidde haar naar haar plaats.

„Dit is onze laatste maaltijd voor we scheiden,” merkte hij droefgeestig op.

Het meisje gaf hem geen antwoord, maar zij voelde haar hand op zijn arm beven.

„Is het niet vreemd?” hernam hij. „Onze wegen zijn drie weken parallel gegaan, wij hebben gemeenschappelijke zorgen en vreugden gekend en toch zullen we voortaan weer vreemden voor elkander zijn.”

„Geen vreemden,” protesteerde het meisje ernstig. „U heeft mijn broer het leven gered en hem in elk geval bewaard voor een smadelijke gevangenschap. Denkt u dat wij dit ooit zullen vergeten?”

Haar stem beefde en haar oogen blikten hem verwijtend tegen. Hij hield haar blik vast. Er kwam een wild verlangen in hem op haar terug te houden, zijn hart voor haar uit te storten en zoolang te smeeken, dat zij hem niet zou kunnen verlaten. Had hij niet honderdmaal in de laatste weken haar stille ontroering aangevoeld, als hun harten zijwendig spraken?

Marrett stond plotseling op. „May, ik moet je iets vragen,” begon hij met weeke stem. „Je moogt me een verliefden dwaas of een hoogmoedigen gek noemen, maar ik kan niet zwijgen, ik heb mijn hart al zoolang geweld aangedaan. Als je niet naar me luisteren wilt, geef me dan een wenk en ik zal heengaan en je nooit meer onder de oogen komen.

Tot voor weinige dagen, toen ik nog niet wist wie je was, heb ik mij verbeeld dat je wel een beetje van me hield. Je moet begrepen hebben hoe diep en innig mijn liefde voor jou was, mijn oogen hebben het je duizendmaal beleden. Is de afstand tusschen de gravin van Limerick en den armen dokter Marrett zoo groot, dat hij nooit hoop zal mogen koesteren je te winnen?”

Zijn hartstochtelijke stem deed het meisje verbleeken. Zij had de oogen gesloten en haar lippen beefden. Zij had hem geheel laten uitspreken en de ontroering belette haar onmiddellijk antwoord te geven.

Marrett keek met brandende oogen op haar neer. „Welnu?” drong hij met verstikte stem aan.

Het meisje kwam eindelijk tot zichzelf. Zij hief haar blik op en keek hem met betraande oogen aan. „George heeft me erover gesproken,” antwoordde zij met zachte stem. En met een bevenden glimlach voegde zij eraan toe: „En wij hebben afgesproken, dat ik voor jou altijd de eenvoudige dame in het grijs zou blijven....”



Zilverreiger.

HET AMSTERDAMSCH E BANKWEZEN



De man, die op de leeuwenbank een uiltje ving.

U wenscht?".... vroeg mij eens een patentdichter.

„Een idylle.”

„Best. Neem een gewone houten bank van middelmatige taille, twee witte duiven, een groen-glanzende mannetjes-merel, een beetje zon alsmede een zeventienjarig meisje. Ga daarmee naar het Vondelpark en wacht totdat het meisje zacht begint te neuriën.”

„Een bepaalde melodie?”

„Ja. „Ich bin von Kopf zu Fuss”.... weet u?”

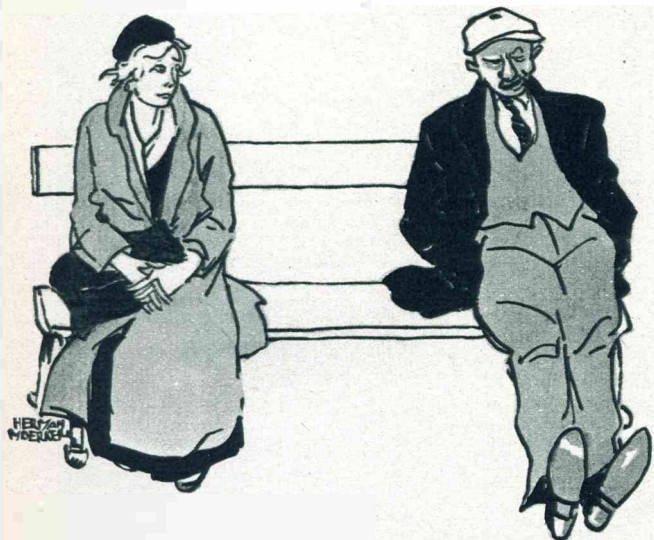
Ik heb den patentdichter terstond begrepen, ben naar het Vondelpark gewandeld en ik heb gehoord, dat ontelbare zeventienjarigen de melodie neuriëden.... Von Kopf zu Fuss.... En op de banken van middelmatige taille zaten er velen in idylle-vorm en als alle jongelui, die haar gezelschap hielden, dichters waren, dan zal er in de eerste vijf en twintig jaren ontzaglijk veel gebundeld worden.

Wij verwachtten „Tranen en zonnestralen,” „Merels en liefde,” „Het Leed der Duiven,” „Onder Vondel's rook,” „Vijver-droomen” mitsgaders een standaardwerk over „Amor's Mulo-examen.”

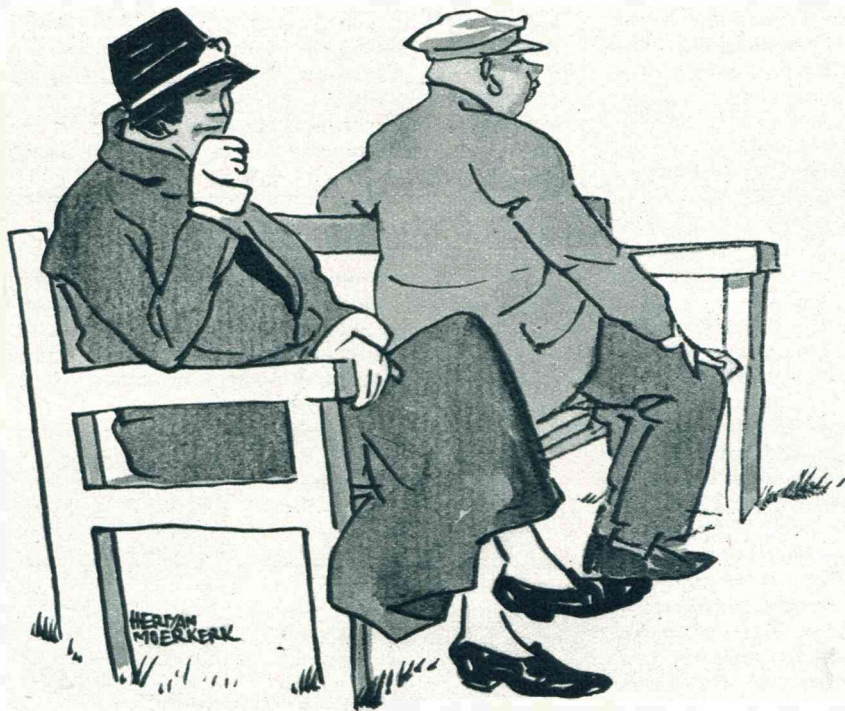
Nooit zal ik durven zeggen, dat de ouders schuldig zijn; noch zal ik den modernen tijd aanklagen als bewerker dezer idyllen.... Neen: de banken, de eenvoudige houten banken trekken zóó onweerstaanbaar aan.

En niet alleen in het Vondelpark —

De uitvinder der „bank” is even onvolprezen als de man, die het „wiel” uitvond. En de bouwmeester, die een bank zóódanig ontwerpt en neerzet, dat zij honderden aantrekt, verdient zelf een gedenkbank.



Mignon en de man, die haar niet begreep...



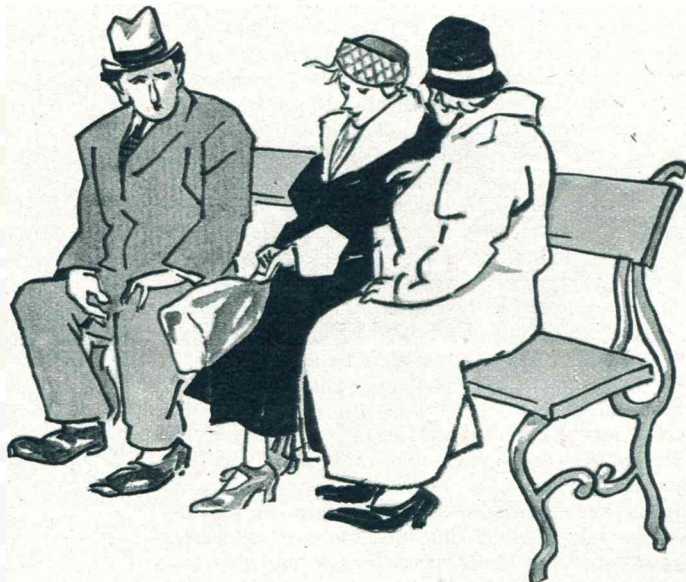
Een bank, zooals er ontelbare zijn...

Amsterdam heeft niet een bepaald type van banken zooals Parijs.

Als men een bank van den boulevard des Italiens naar Hammerfest zou zenden om haar in 't kille Noorden bij de Haven te plaatsen, dan zouden de vergrijsde globe-trotters elkaar een knipoogje geven 'en zeggen:

„Die bank ken ik.... daar telde Felix Faure 's avonds zijn geld op vóór dat hij president der Republiek was.”

Zóó sterk is het in Amsterdam niet. Maar een stad met zólk een eigen karakter als deze, bezit óók een eigen bankleven. En behalve de idyllen is er zóó veel te zien op en rondom haar banken, dat „Eén dag op een Amsterdamsche bank” de titel zou kunnen zijn van een lijvig romannetje. —



De nieuwsgierige Chaplin-achtige heer...

In de Jordaan is alles bank. De Jordaners zitten op alles. Maar in de andere buurten heeft men behoefte aan concentratie-banken, waarop niet alleen de politiek der gemeente, maar ook het wel-en-wee der bureu wordt besproken.

Men schoolt er samen, dicht naast elkaar. Men rookt uit één tabaksdoos; men leest uit één courant; men kauwt, in eindeloze langzame bewegingen, op hetzelfde gummi-merk.

In heb er gezien, die de stalen van den kleermaker meebrachten.... costume-en-broeken-stoffjes.

Als een orgel speelt wiegelt de bank en deint op en neer.

Uiltjes worden er bij honderden gevangen. Monumentale banken heb ik gezien, die opgroeiden uit hardsteenen leeuwenlijven, dragend één kleinen man-in-jacquet.... die met gesloten oogen een uiltje ving.

Ik heb een bekend tooneelcriticus op een doodgewone bank zien „staan” met een gezicht alsof hij op de puinhoopen der maatschappij stond. —

Een compleet orkest van mondharmonica's musicierde op 'n bank van het Sarphati-park en de dirigent mengelbergde met breede gebaren.

Een politieagent op een bank is een unicum, maar tramconducteurs kan men ofschoon zelden, op warme avonden aantreffen. Ze vertoonen dan de nonchalance van een marechaussee in schafttijd, als zijn kapotjas of attila, zomerachtig, het wit vertoont van een Engelsch hemd.

Talrijk zijn ook de dramatische momenten,



De Dichter.

vooral op de Koloniale banken, in de buurt der Chinezen en Maleiers.

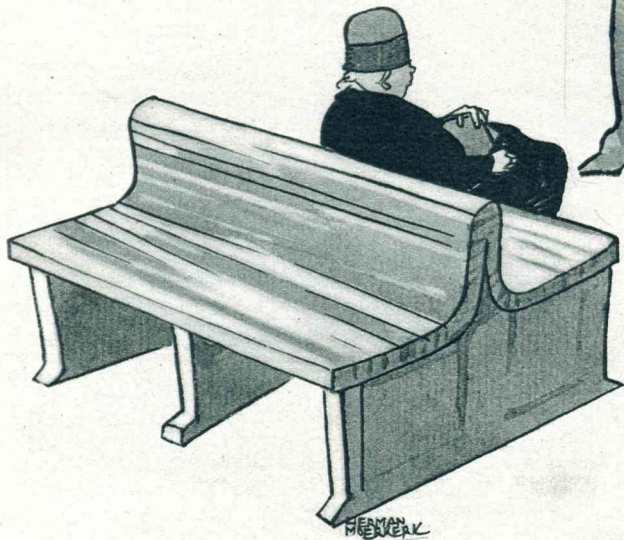
Op een dier banken zat een oud-gediende, diep in de schouders gezonken, aan Douwe-Egbert's tabak te denken.

Het was schemertijd. Vaag doemden de huizen raadselachtig in den damp der verte op.

Een kleine, gele Chinees kwam trippelend naderbij en ging op het uiterste puntje der bank zitten alsof hij bang was te veel terrein te nemen.

Met zijn geel-bruine vingers trommelde hij een motief uit een Shanghai-bar op zijn Pindadoos.

Hij zat stil, alsof hij nooit weer weg zou gaan.



Het bankje bij de watertaxi's.

Langzaam kwam er beweging in zijn hoofd en, na een halve minuut, keek hij recht in de oogen van den oud-gediende.

Een vreeselijke blik was het.

De Chinees lachte Boeddha-achtig.

De oud-gediende trok zijn onderlip over zijn snor: „En tòch gao-je naor de hel, faoder.”

Toen zwegen beiden en kwam een dikke jufvrouw midden op de bank zitten....

Fluitende oude heeren, zingende vrouwen en huilende kinderen zijn talrijk als mieren, doch verdwaalde aristocraten of schijnaristocraten zijn uiterst zeldzaam.

Deze menschen denken weinig in het openbaar.

Ze kunnen een ding als een volksbank niet verenigen met hun levensopvatting. Gewone Banken interesseeren hen tegenwoordig zelfs maar zeer „matig” — volksbanken zijn hun een ergernis.

Daar zat eens zulk een plechtig mensch alléén op een bank, omsloten door rumoerige vrouwen met aardbeien en prei en een jongen met een krentenmik. Hij stond op en ging in „Américain” buiten zitten.

Weinig menschen maken schrijlings gebruik van een bank. Deze ruitermanier doet eenigszins komisch aan. Op de Prins Hendrikkade zat een man schrijlings de brochure van Duys te lezen.

Misschien was dit noodig om den inhoud beter te begrijpen of om een zekere huppelende vaart aan zijn verbeelding te geven. De man las overigens het geval zeer ingetogen en niets in zijn houding gaf blijk van enthousiasme.

Het „zaken-doen” ging ik stil voorbij. Daar „was-niet-aan-te-beginnen,” maar het aantal banken waarop ijswafels werden gegeten was zóó groot dat eerstdaags een algemeene verkilling kan worden verwacht.

Ik zou kunnen vertellen van de banken der matronen, der ambtenaren, der droomenden en neerslachtigen, maar ik zou te uitvoerig worden. Onder het vele, dat de banken te zien gaven, trof me op den warmen dag mijner enquête een klein door musschen besprenkeld bankje langs den rand van een park.



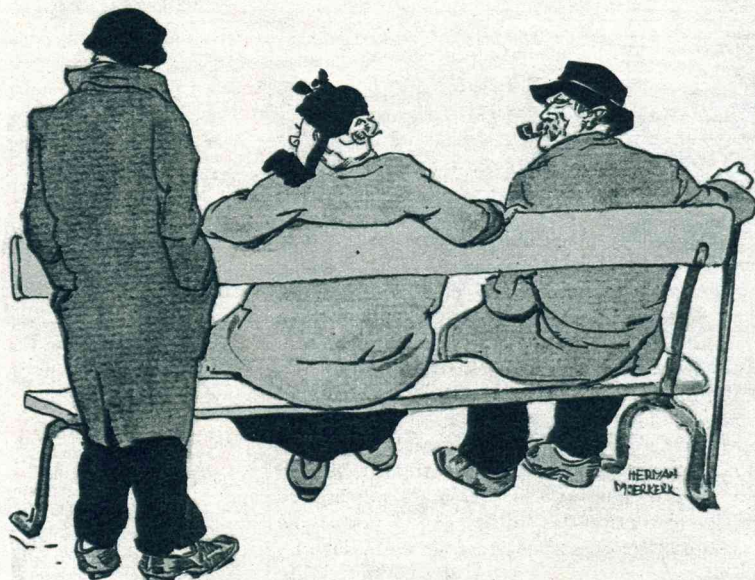
... zóó ziels-bedroefd was beider blik.

Een man en een vrouw zaten er op, beiden van middelbaren leeftijd.

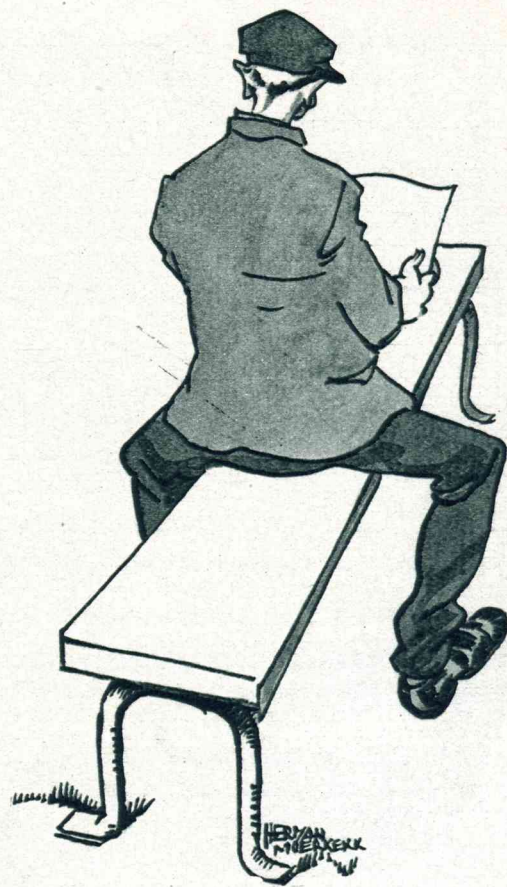
Ze waren goed gekleed, zelfs gaaf en verzorgd.

Maar, als Victor Hugo toevallig was langs gekomen en hun gelaatsuitdrukking had gezien, dan zou hij in zijn baard hebben gemompeld:

„Kijk, daar heb je mijn „Ellendigen”



Het moede meisje en de bank, die zij voorbijging.



De man die de brochure van Duys las.

Zóó ziels-bedroefd was beider blik....

Ik heb een advocaat gekend, die op een verkooping een bank heeft gekocht, die bijna honderd jaren lang in een gerechtszaal heeft gestaan.

Hij heeft haar in zijn wachtkamer gezet en, net als in een museum, een koperen plaatje erop laten bevestigen met de woorden: „Bank der Smarten.”

Ik geef toe, dat het theatraal klinkt.

Ik zou op een uitverkoop wel eens een der banken willen bemachtigen, die in het Apenpaviljoen van Artis staan.

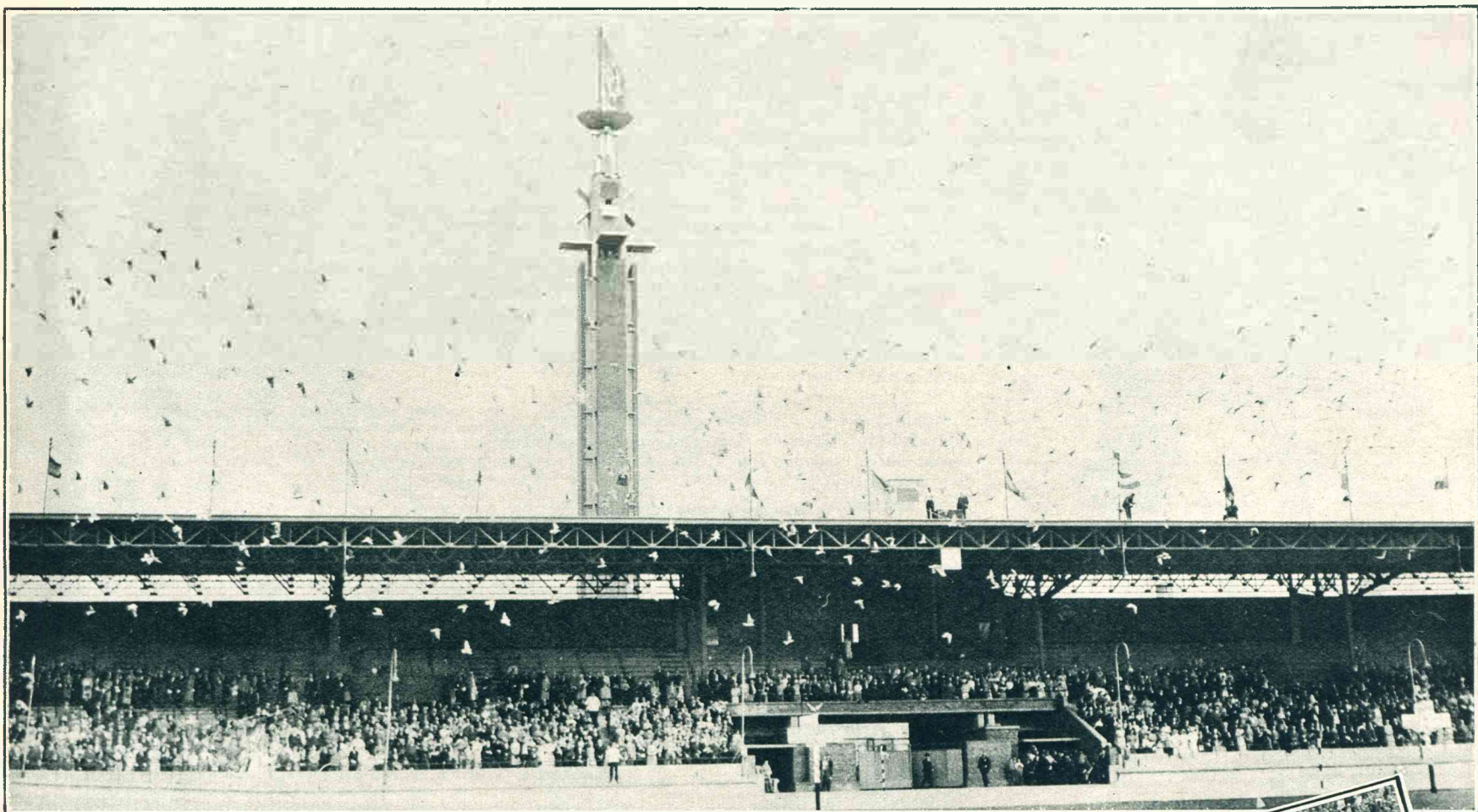
Wie op een Zondagmiddag een uur vertoeven wil in de buurt dezer banken aanschouwt de eene idylle na de andere....

„Neem een juffrouw van rond-de-vijftig,” zou de patent-dichter zeggen, „een koffertje met boterhammen, twee kinderen met blauwen weerschijn op de slapen, een zakje pinda's, een beetje Artis-geur alsmede „De lotgevallen van Jopie Slim in stempelband” en u hebt een reuzen-idylle.”

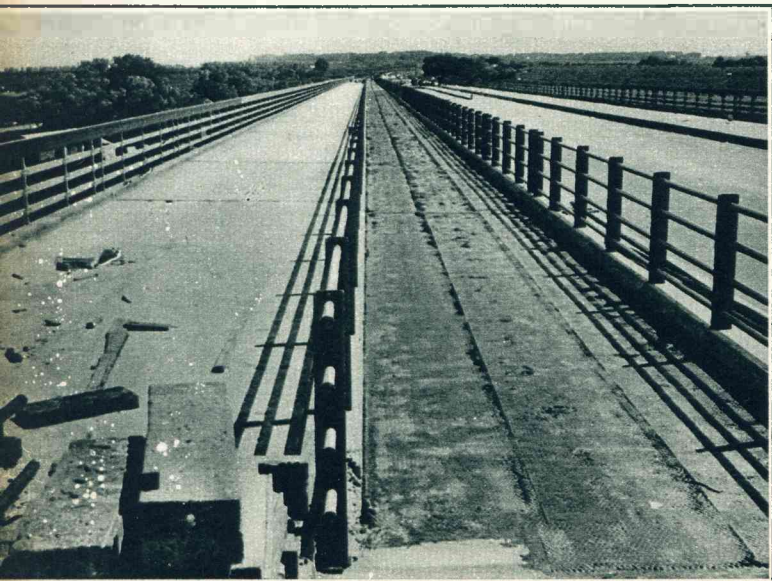
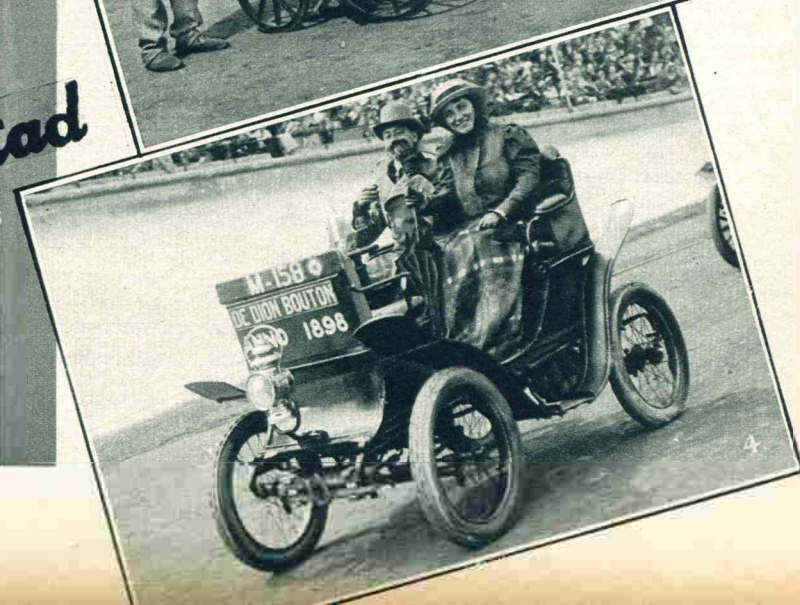
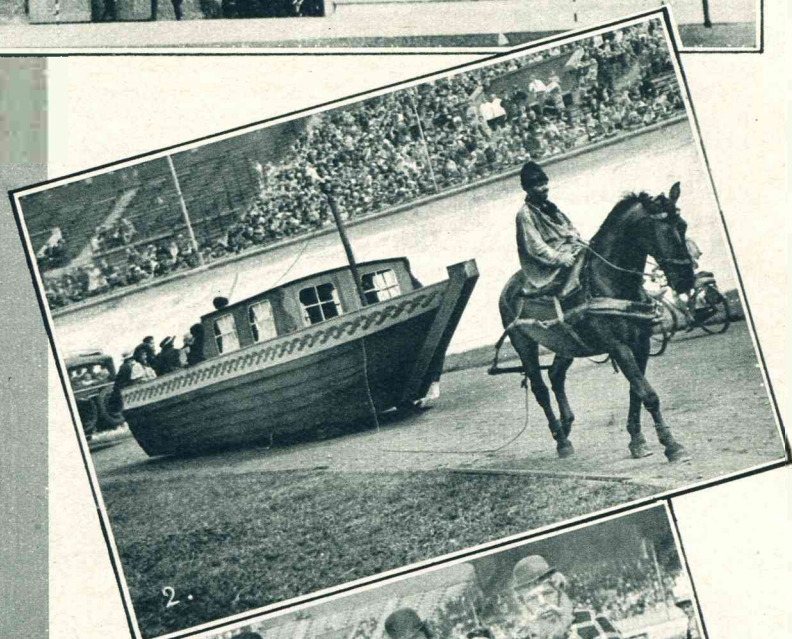
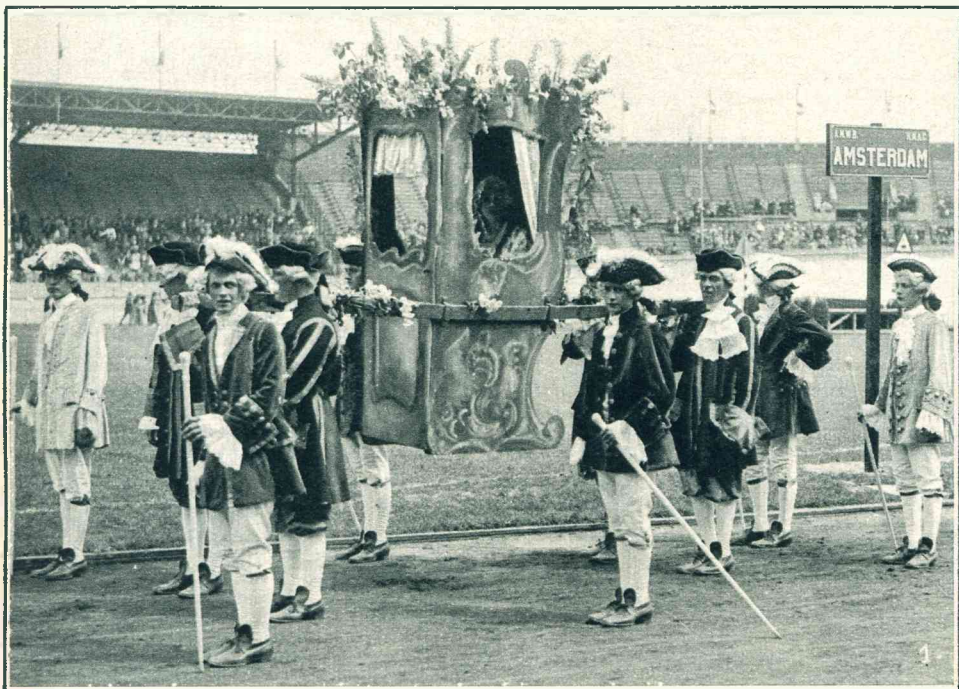
Als ik, zonder leedvermaak, een dier banken op een verkooping „op den kop kan tikken” plaats ik haar in mijn bescheiden zitkamer en plak er een papiertje op:

„De bank der argeloozen.”

HERMAN MOERKERK.



Ter gelegenheid van het 50-jarig bestaan van den A.N.W.B. werd in het Stadion een zeer geslaagde hulde aan den feestvierenden Bond gebracht door het Initiatief-Comité Amsterdam en "t koggeschip." Het loslaten van 200 postduiven.



Het vervoermiddel door de eeuwen:
1. Draagstoel.
2. Trekschuit.
3. De loopfiets.
4. De auto omstreeks 1900.

UIT DE
Hoofdstad

Een gedeelte van het wegdek van de nieuwe brug over het Merwedekanaal, welke binnenkort zal gereed komen. In het midden tusschen de hekken komt de Gooische stoomtram te rijden.



Op Fietstochten en bij Sport

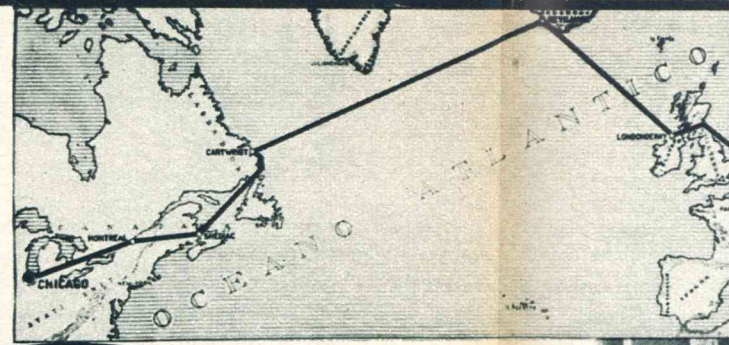
beschermd door „Zij“-crème of „Zij“-olie

Wrijf U in alvorens U een tocht gaat maken of zich bij sport en spel aan zon en wind blootstelt. Dan eerst kunt U de felle zon trotseeren en bent U tegen pijnlijken zonnebrand beschermd. Tevens wordt Uw huid daardoor prachtig gebruind en Uw teint door en door gezond.

In prijzen van 20-75 ct.



„Zij“ CRÈME of „Zij“ OLIE
Nederlandsch fabrikaat



De omgeslagen Italiaansche vliegboot.

Na een „Leve het vaderland, leve de koning, leve „Il Duce“,“ begaf Balbo (in trainingspak) zich aan boord.

DE OCEAAN-VLUCHT

De laatste inspectie van de bemanning der vliegtuigen door minister Balbo te Orbetello.

Als dit nummer onzen lezers in handen komt, zal, indien ten minste alles voorspoedig blijft gaan, 't Italiaansche eskader watervliegtuigen, onder commando van den minister voor Luchtvaart Balbo, te Chicago zijn aangekomen. Daarmede zal dan een grootsche onderneming tot een goed einde zijn gebracht. Na wekenlang wachten in de vlieghaven Orbetello, waar de start tengevolge van de ongunstige atmosferische gesteldheid telkens moest worden afgelast, stegen de ruim dertig vliegtuigen ten slotte

De formatie waarin de Atlantische Oceaan werd overgestoken.



„Zij komen.“

VAN HET BALI



meen was de helaas verstoc menschenleven Italianen op h een foto-serie

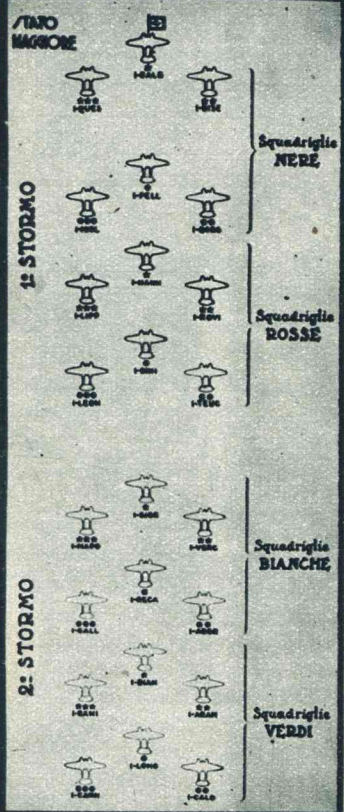


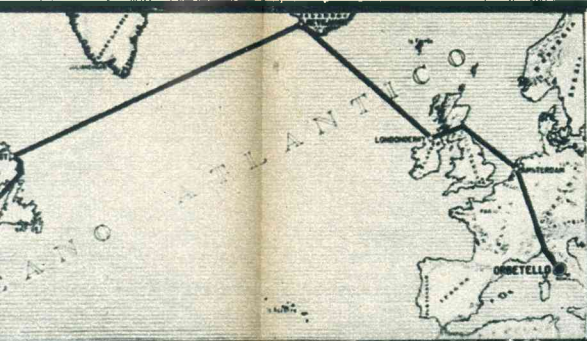
Het bericht, dat bij de autoriteiten

Zaterdag op en vlogen over de hoogste Alpentoppen naar 't noordelijk laagland. Hiermede was een der moeilijkste trajecten afgelegd. Het overvliegen der Alpen door watervliegtuigen geschiedde voor het eerst door Balbo en de zijnen. De eerste etappe eindigde te Schellingwoude, de Amsterdamsche haven voor watervliegtuigen. Groote belangstelling toonde de hoofdstedelijke bevolking voor de komst van de ronkende „Savoia's" en alge-

Burgemeester de Vlucht groet enthousiast de Italiaansche vliegers.

De autoriteiten in afwachting te Schellingwoude.

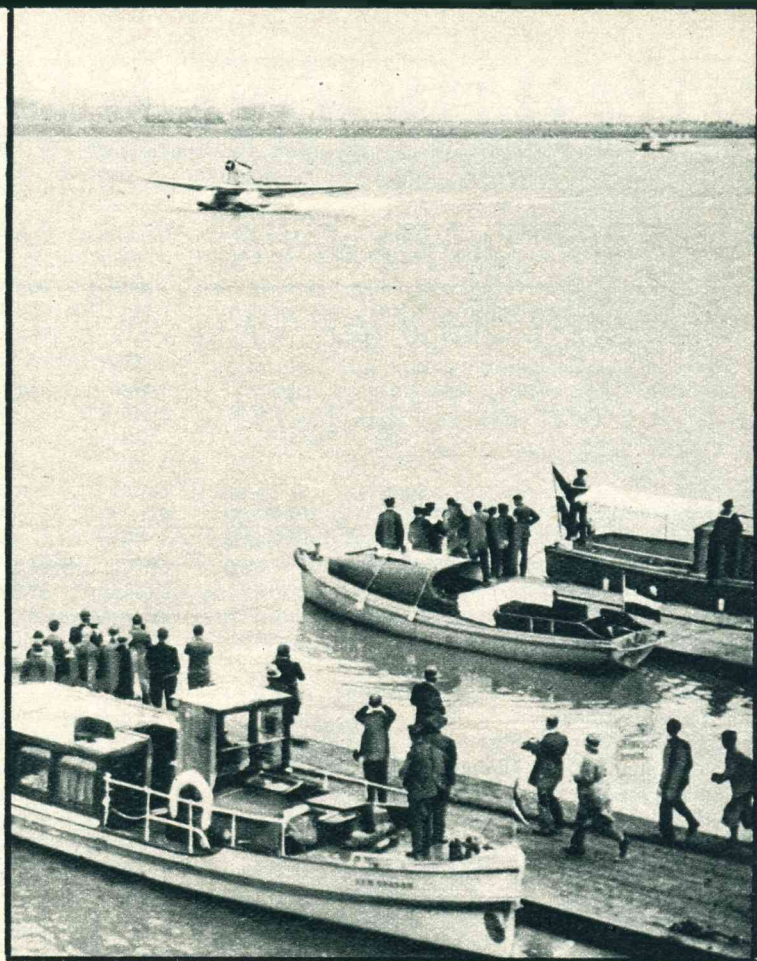




Een daling die gelukte.

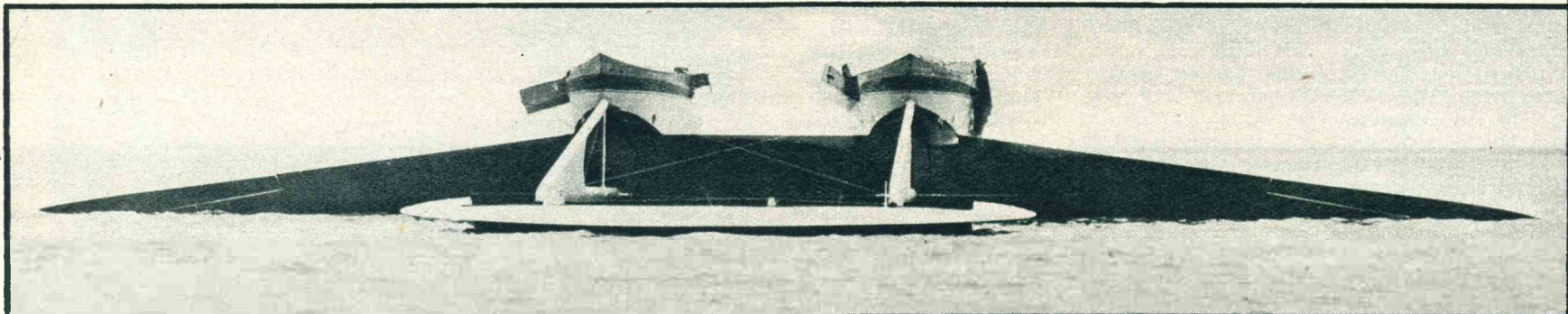
Een duidelijk kaartje van de route door het Balbo-eskader gevolgd.

De vreugde bij de Italiaansche kolonie te Amsterdam.



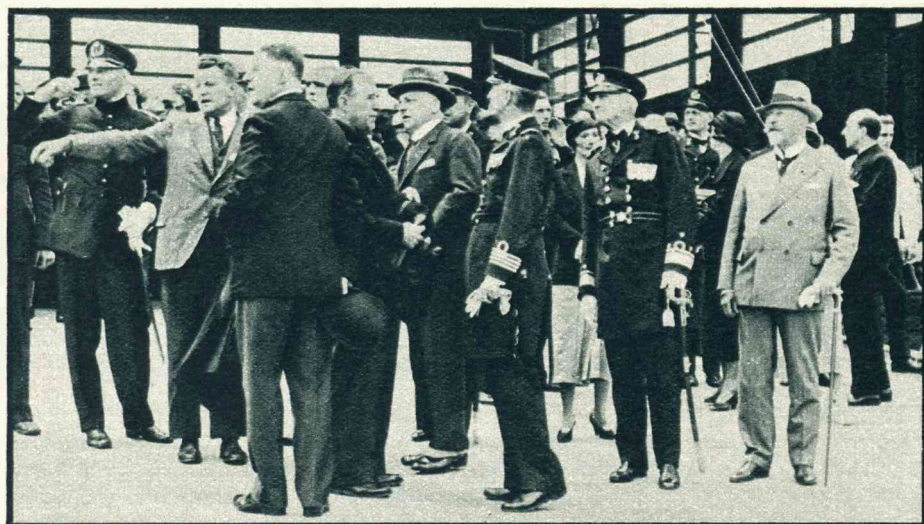
De omgeslagen Italiaansche vliegboot.

Na een „Leve het vaderland, leve“ (in trainingspak) zich aan boord.



HET BALBO-ESKADER

meen was de bewondering voor deze fraaie vliegprestatie. De vreugdevolle aankomst werd helaas verstoord, doordat een der machines bij het dalen omsloeg en vernield werd. Een menschenleven viel hierbij te betreuren. Hopelijk is dit de eenige tegenslag, die de moedige Italianen op hun gevaarvollen tocht zal treffen. Voor zoover thans mogelijk brengen wij hier een foto-serie van het eerste gedeelte van de vlucht van het Balbo-eskader.



Het bericht, dat er een vliegtuig is omgeslagen, wordt bij de autoriteiten, die in de vliegloods wachten, bekend.

Minister Deckers overhandigt zijn Italiaanschen collega Balbo een huldigings-oorkonde.



VROUWENLEVEN

'N GEBREIDE JUMPER

MET MODERNE

POFMOUWTJES

De hieronder beschreven jumper is gebreid van 2-draads Paton's super-wol „Brindlettes”. Om de juiste maten te verkrijgen moet men zóó breien, dat ieder patroon $2\frac{1}{2}$ c.M. hoog wordt. De jumper wordt dan van den schouder gemeten 45 c.M. lang; wijde rondom, onder de armen, 88 c.M.

Al naar men lossen of vaster breit, gebruikt men aluminiumnaalden no. $2\frac{1}{2}$ of no. 3.

Voorpand: Men begint aan den onderkant, waarvoor men 104 steken opzet. **1ste toer:** 2 r.; verder 1 aver., 1 r. Dezen toer herhaalt men, tot men $7\frac{1}{2}$ c.M. heeft gebreid. Dan begint men aan het patroon.

* * **1ste toer:** 1 r., 1 aver.; verder: 4 r., 2 aver.; de laatste st. r.

2de toer: 1 r.; aver. tot den laatsten st.; 1 r.

3de toer: 1 r. * 2 aver. samenbr., draad omslaan, 2 r., draad omslaan, 2 aver. samenbr. Vanaf * herhalen tot den laatsten st. 1 r.

Dan herhaalt men den 2den toer 1 keer en daarna den 2den en den 3den toer nog 2 keer. * *

Nu breit men al deze toeren, dus het geheele patroon, van * * tot * * 8 keer. Dan breit men nog 1 keer de 3 eerste toeren en vervolgt aldus:

1ste toer: 1 r., 50 aver., 2 r., 50 aver., 1 r.

2de toer: 1 r. * 1 r., 4 r., 1 aver. Van af * herhalen tot den laatsten st., 1 r.

3de toer: 1 r., 49 aver., 4 r., 49 aver., 1 r.

4de toer: als de 2de toer.

5de toer: 1 r., 48 aver., 6 r., 48 aver., 1 r.

6de toer: 1 r., 8 keer: 1 aver., 4 r., 1 aver., dan 6 r., weer: 8 keer: 1 aver., 4 r., 1 aver. en tot slot 1 r.

7de toer: 1 r., 47 aver., 8 r., 47 aver., 1 r.

8ste toer: 6 st. afkanten, 1 r. * 2 aver. samenbr., draad omsl., 2 r., draad omsl., 2 aver. samenbr. Vanaf * 5 keer herhalen, dan 2 aver. samenbr., draad omsl., 7 r., omkeeren.

Op deze 46 st. vervolgt men aldus:

1ste en alle oneven toeren: 4 r., aver. tot den laatste st., 1 r.

2de toer: 1 r., 2 aver. samenbr. * 3 r., 2 aver., 1 r. Vanaf * 5 keer herhalen. Dan 1 r., 2 r. samenbr., 4 r.

4de toer: 1 r., 2 r. samenbr. * 2 r., 2 aver., 2 r. Vanaf * 5 keer herhalen. Dan 5 r.

6de toer: 1 r., 2 r. samenbr. * 1 r., 2 aver., 3 r. Vanaf * 4 keer herhalen. Dan: 1 r., 2 aver., 1 r., 2 r. samenbr., 4 r.

8ste toer: 1 r., 2 r. samenbr., 1 aver. * 2 aver. samenbr., draad omsl., 2 r., draad omsl., 2 aver. samenbr. Vanaf * 4 keer herhalen. Dan 2 aver. samenbr., draad omsl., 5 r.

10te toer: 1 r., 2 aver. samenbr. * 1 aver., 4 r., 1 aver. Vanaf * 4 keer herhalen. Dan: 1 aver., 2 r. samenbr., 4 r.

12de toer: 1 r., 2 aver. samenbr., * 4 r., 2 aver. Vanaf * 4 keer herhalen. Dan 5 r.

14de toer: 1 r., 2 r. samenbr. * 3 r., 2 aver., 1 r. Vanaf * 3 keer herhalen. Dan: 3 r., 1 aver., 2 aver. samenbr., 4 r.

16de toer: 1 r., 2 r. samenbr. * 1 r., draad omsl., 2 keer 2 st. aver. samenbr., draad omsl., 1 r. Vanaf * 3 keer herhalen. Dan: 1 r., draad omsl., 2 aver. samenbr., 1 aver., 4 r.

18de toer: * 4 r., 2 aver. Vanaf * 3 keer herhalen. Dan: 4 r., 2 aver. samenbr., 4 r.

20ste toer: * 4 r., 2 aver. Vanaf * 3 keer herhalen. Dan: 4 r., 1 aver., 4 r.

22ste toer: * 4 r., 2 aver. Vanaf * 3 keer herhalen. Dan: 3 r., 2 r. samenbr., 4 r.

24ste toer: 3 r., * draad omsl., 2 keer 2 st. aver. samenbr., draad omsl., 2 r. Vanaf * 3 keer

herhalen. Dan 5 recht.

26ste toer: * 4 r., 2 aver.

Vanaf * 3 keer herhalen.

Dan: 2 r., 2 r. samenbr., 4 r.

28ste toer: * 4 r., 2 aver.

Vanaf * 3 keer herhalen.

Dan 7 r.

30ste toer: * 4 r., 2 aver.

Vanaf * 3 keer herhalen.

Dan: 1 r., 2 r. samenbr., 4 r.

32ste toer: 3 r., * draad

omsl., 2 keer 2 st. aver.

samenbr., draad omsl., 2

st. r. Vanaf * 2 keer her-

halen. Dan: draad omsl.,

2 keer 2 aver. samenbr.,

draad omsl., 5 r.

34ste toer: * 4 r., 2 aver.

Vanaf * 3 keer herhalen.

Dan: 2 r. samenbr., 4 r.

36ste toer: * 4 r., 2 aver.

Vanaf * 3 keer herhalen.

Dan: 5 r.

38ste toer: * 4 r., 2 aver.

Vanaf * 2 keer herhalen.

Dan: 4 r., 1 aver., 2 aver.

samenbr., 4 r.

40ste toer: 3 r., * draad

omsl., 2 keer 2 aver.

samenbr., draad omsl., 2 r.

Vanaf * 2 keer herhalen.

Dan: draad omsl., 2 aver.

samenbr., 1 aver., 4 r.

42ste toer: * 4 r., 2 aver.

Vanaf * 2 keer herhalen.

Dan: 4 r., 2 aver. sa-

menbr., 4 r.

44ste toer: * 4 r., 2 aver.

Vanaf * 2 keer herhalen.

Dan: 4 r., 1 aver., 4 r.

46ste toer: * 4 r., 2 aver.

Vanaf * 2 keer herhalen.

Dan: 3 r., 2 r. samenbr.,

4 r.

48ste toer: 1 r., * 2 r.,

draad omsl., 2 keer 2

aver. samenbr., draad

omsl. Vanaf * 2 keer herhalen.

Dan: 7 recht.

50ste toer: * 4 r., 2 aver. Vanaf * 2 keer herhalen.

Dan: 2 r., 2 r. samenbr., 4 r.

52ste toer: * 4 r., 2 aver. Vanaf * 2 keer herhalen.

Dan 7 r.

54ste toer: als de 52ste.

56ste toer: 1 r., * 2 r., draad omsl., 2 keer 2 aver.

samenbr., draad omsl., Vanaf * 2 keer herhalen.

Dan: 6 r.

Nu schuimt men den schouder af als volgt:

1ste toer: 4 r., 14 aver.; omkeeren.

2de toer: 3 r., 2 aver., 4 r., 2 aver., 7 r.

3de toer: 4 r., 7 aver., omkeeren.

4de toer: 2 r., 2 aver., 7 r.

5de toer: 4 r., omkeeren. **6de toer:** 4 r. **7de toer:**

4 r., aver. tot den laatste st., 1 r. **8ste toer:** 21 st.

afkanten, 4 r.

Men breit dan nog 4 c.M. rechts op deze 4 st.,

die men daarna afkant.

Men begint dan weer te breien op de overgelaten

52 st., aan den kant van den hals, als volgt:

1ste toer: 7 r., * draad omsl., 2 keer 2 aver.

samenbr., draad omsl., 2 r. Vanaf * herhalen tot

de laatste 3 st., 3 r.

2de toer: 6 st. afkanten, 1 r., aver. tot de laatste

4 st., 4 r.

3de toer: 4 r., 2 r. samenbr., * 2 r., 2 aver., 2 r.

Vanaf * 5 keer herhalen. Dan: 1 r., 2 r. samenbr.,

1 r.

4de en volgende even toeren: 1 r., aver. tot de

laatste 4 st., 4 r.

5de toer: 7 r., * 2 aver., 4 r. Van * 4 keer herhalen.

Dan: 2 aver., 2 r., 2 r. samenbr., 1 r.

7de toer: 4 r., 2 r. samenbr., * 1 r., 2 aver., 3 r.

Van * 4 keer herhalen: Dan: 1 r., 2 aver., 1 r.,

2 r. samenbr., 1 r.



Fraaie gebreide jumper
met moderne pofmouwtjes.
(Paton & Baldwins.)

9de toer: 5 r., * draad omsl., 2 keer 2 aver. samenbr., draad omsl., 2 r. Van * 4 keer herhalen. Dan: draad omsl., 2 aver. samenbr., 1 aver., 2 r. samenbr., 1 r.

11de toer: 4 r., 2 r. samenbr., * 2 aver., 4 r. Van * 4 keer herhalen. Verder: 1 aver., 2 aver. samenbr., 1 r.

13de toer: 5 r., * 2 aver., 4 r. Van * 4 keer herhalen. Dan: 2 aver. samenbr., 1 r.

15de toer: 4 r., 2 aver. samenbr., * 1 aver., 4 r., 1 aver. Van * 3 keer herhalen. Dan: 1 aver., 3 r., 2 r. samenbr., 1 r.

17de toer: 4 r., 1 aver., 2 aver. samenbr., draad omsl., 2 r., * draad omsl., 2 keer 2 aver. samenbr., draad omsl., 2 r. Van * 2 keer herhalen. Dan: draad omsl., 2 keer 2 aver. samenbr., draad omsl., 1 r., 2 r. samenbr., 1 r.

19de toer: 4 r., 2 aver. samenbr., * 4 r., 2 aver. Van * 3 keer herhalen. Dan: 4 r.

21ste toer: 9 r., * 2 aver., 4 r. Van * 3 keer herhalen.

23ste toer: 4 r., 2 r. samenbr., * 3 r., 2 aver., 1 r. Van * 3 keer herhalen. Dan: 3 r.

25ste toer: 7 r., * draad omsl., 2 keer 2 aver. samenbr., draad omsl., 2 r. Van * 3 keer herhalen. Dan: 1 r.

27ste toer: 4 r., 2 r. samenbr., * 2 r., 2 aver., 2 r. Van * 3 keer herhalen. Dan: 2 r.

29ste toer: 7 r., * 2 aver., 4 r. Van * herhalen.

31ste toer: 4 r., 2 r. samenbr., * 1 r., 2 aver., 3 r. Van * 3 keer herhalen. Dan: 1 r.

33ste toer: 5 r., * draad omsl., 2 keer 2 aver.

samenbr., draad omsl., 2 r. Van * 3 keer herhalen. Dan : 1 r.

35ste toer : 4 r., 2 r. samenbr., * 2 aver., 4 r. Van * herhalen.

37ste toer : 5 r., * 2 aver., 4 r. Van * 3 keer herhalen.

39ste toer : 4 r., 2 aver. samenbr., * 1 aver., 4 r., 1 aver. Van * 2 keer herhalen. Dan : 1 aver., 4 r.

41ste toer : 4 r., 1 aver., * 2 aver. samenbr., draad omsl., 2 r., draad omsl., 2 aver. samenbr. Van * 2 keer herhalen. Dan : 2 aver. samenbr., draad omsl., 3 r.

43ste toer : 4 r., 2 aver. samenbr., * 4 r., 2 aver. Van * 2 keer herhalen. Dan : 4 r.

45ste toer : 4 r., 1 aver., * 4 r., 2 aver. Van * 2 keer herhalen. Dan : 4 r.

47ste toer : 4 r., 2 r., samenbr., * 3 r., 2 aver., 1 r. Van * 2 keer herhalen. Dan : 3 r.

49ste toer : 7 r., * draad omsl., 2 keer 2 aver. samenbr., draad omsl., 2 r. Van * 2 keer herhalen. Dan : 1 r.

51ste toer : 4 r., 2 r. samenbr., 2 r. * 2 aver., 4 r. Van * herhalen.

53ste en 55ste toer : 7 r., * 2 aver., 4 r. Van * herhalen.

57ste toer : 6 r., * draad omsl., 2 keer 2 aver. samenbr., draad omsl., 2 r. Van * 2 keer herhalen. Dan : 1 r.

58ste toer : 1 r., aver. tot de laatste 4 st., 4 r. Voor den schouder afschuinen als volgt :

1ste toer : 7 r., 2 aver., 4 r., 2 aver., 3 r., omkeeren. 2de toer : 14 aver., 4 r.

3de toer : 7 r., 2 aver., 2 r., omkeeren.

4de toer : 7 aver., 4 r.

5de toer : 4 r., omkeeren. 6de toer : 4 r. 7de toer : 7 r., * 2 aver., 4 r. Van * herhalen. 8ste toer : 21 st. afkanten, 4 r. Op deze 4 st. nog 4 c.M. r. breien. Dan afkanten.

De rug. Men zet weer 104 st. op en brei een boord als bij het voorpand, verder in patroon tot aan de armsgaten, en vervolgt dan bij een toer als de 3de :

1ste toer : 6 st. afkanten, 1 r., * 2 aver. samenbr., draad omsl., 2 r., draad omsl., 2 aver. samenbr. Van * herhalen tot den laatsten st., 1 r.

2de toer : 6 st. afkanten, 1 r., aver. tot den laatsten st., 1 r.

3de toer : 1 r., 2 r. samenbr., 3 r., * 2 aver., 4 r. Van * herhalen tot de laatste 8 st. Dan : 2 aver., 3 r., 2 r. samenbr., 1 r.

4de en volgende even toeren : 1 r., aver. tot den laatsten st., 1 r.

5de toer : 1 r., 2 r. samenbr., 2 r., * 2 aver., 4 r. Van * herhalen tot de laatste 7 st. Dan : 2 aver., 2 r., 2 r. samenbr., 1 r.

7de toer : 1 r., 2 r. samenbr., 1 r. * 2 aver., 4 r. Van * herhalen tot de laatste 6 st. Dan : 2 aver., 1 r., 2 r. samenbr., 1 r.

9de toer : 1 r., 2 r. samenbr., 1 aver., * 2 aver. samenbr., draad omsl., 2 r., draad omsl., 2 aver. samenbr. Van * herhalen tot de laatste 4 st. Dan : 1 aver., 2 r. samenbr., 1 r.

11de toer : 1 r., 2 aver. samenbr., * 1 aver., 4 r., 1 aver. Van * herhalen tot de laatste 3 st. Dan : 2 aver. samenbr., 1 r.

13de toer : 1 r., 2 aver. samenbr., * 4 r., 2 aver. Van * herhalen tot de laatste 7 st. Dan : 4 r., 2 aver. samenbr., 1 r.

15de toer : 1 r., 2 r. samenbr., 3 r., * 2 aver., 4 r. Van * herhalen tot de laatste 8 st. Dan : 2 aver., 3 r., 2 r. samenbr., 1 r.

17de toer : 1 r., 2 r. samenbr., 1 r., * draad omsl., 2 keer 2 aver. samenbr., draad omsl., 2 r. Van * herhalen tot de laatste 8 st. Dan : draad omsl., 2 keer 2 aver. samenbr., draad omsl., 1 r., 2 r. samenbr., 1 r.

* 19de toer : * 4 r., 2 aver. Van * herhalen tot de laatste 4 st., 4 r.

20ste toer : 1 r., aver. tot den laatsten st., 1 r.

De beide laatste toeren 2 keer herhalen.

25ste toer : 3 r., * draad omsl., 2 keer 2 aver. samenbr., draad omsl., 2 r. Van * herhalen tot den laatsten st., 1 r.

26ste toer : 1 r., aver. tot den laatsten st., 1 r. * . De toeren van * tot * tot * 4 keer herhalen.

Voor het afschuinen van de schouders :

1ste toer : * 4 r., 2 aver. Van * herhalen tot de laatste 10 st. Dan 3 r., omkeeren.

2de toer : Aver. tot de laatste 7 st., omkeeren.

3de toer : 3 r., * 2 aver., 4 r. Van * herhalen tot de laatste 18 st. Dan 2 aver., 2 r., omkeeren.

4de toer : aver. tot de laatste 14 st., omkeeren.

5de toer : 2 r., * 2 aver., 4 r. Van * herhalen tot

de laatste 24 st. Dan 2 aver., 1 r., omkeeren.

6de toer : aver. tot de laatste 21 st., omkeeren.

7de toer : 1 r., * 2 aver., 4 r., tot het einde van den toer van * herhalen. Afkanten.

De mouwtjes. 26 st. opzetten.

1ste toer : 1 r., * 1 aver., 4 r., 1 aver. Van * herhalen tot den laatsten st. Dan 1 r. en 2 st. bij opzetten.

2de en volgende even toeren : 1 r., aver. tot het einde van de naald. Dan 2 st. bij opzetten.

3de toer : * 1 r., draad omsl., 2 keer 2 st. samenbr., draad omsl., 1 r. Van * herhalen tot het einde van de naald, 2 st. bij opzetten.

5de toer : * 4 r., 2 aver. Van * herhalen tot de laatste 4 st. Dan 4 r. en 2 st. bij opzetten.

7de toer : als de 1ste.

9de toer : * 2 r., 2 aver., 2 r. Van * herhalen tot het einde van de naald, 2 st. bij opzetten.

11de toer : 3 r., * draad omsl., 2 keer 2 aver. samenbr., draad omsl., 2 r. Van * herhalen tot den laatsten st. Dan 1 r., 2 st. bij opzetten.

13de toer : 1 r., * 1 aver., 4 r., 1 aver. Van * herhalen tot den laatsten st. Dan 1 r., 2 bij opzetten.

15de toer : * 2 r., 2 aver., 2 r. Van * herhalen tot het einde van de naald, 2 bij opzetten.

17de toer : * 4 r., 2 aver. Van * herhalen tot de laatste 4 st. Dan 4 r., 2 bij opzetten.

19de toer : 1 r., * 2 aver. samenbr., draad omsl., 2 r., draad omsl., 2 aver. samenbr. Van * herhalen tot den laatsten st. Dan 1 r., 2 bij opzetten.

21ste toer : als de 15de. 23ste toer : als de 17de. 25ste toer : als de 13de.

27ste toer : * 1 r., draad omsl., 2 keer 2 aver. samenbr., draad omsl., 1 r. Van * herhalen.

28ste en volgende even toeren : 1 r., aver. tot het einde van de naald, 1 r.

29ste toer : * 2 r., 2 aver., 2 r. Van * herhalen.

31ste toer : 1 r., 2 aver. samenbr., * 1 aver., 4 r., 1 aver. Van * herhalen tot de laatste 3 st. Dan : 2 aver. samenbr., 1 r.

33ste toer : 1 r., * 2 aver., 4 r. Van * herhalen tot de laatste 3 st. Dan : 2 aver. samenbr., 1 r.

35ste toer : 1 r., 3 aver., samenbr., * draad omsl., 2 r., draad omsl., 2 keer 2 aver. samenbr. Van * herhalen tot de laatste 6 st. Dan : draad omsl., 2 r., draad omsl., 3 aver. samenbr., 1 r.

37ste toer : 1 r., * 1 aver., 4 r., 1 aver. Van * herhalen tot den laatsten st., 1 r.

39ste toer : als de 37ste.

41ste toer : 1 r., 2 r. samenbr., * 3 r., 2 aver., 1 r. Van * herhalen tot de laatste 5 st. Dan : 2 r., 2 r. samenbr., 1 r.

43ste toer : 1 r., * 4 keer : draad omsl., 1 r. ; dan draad omsl., 2 r. samenbr. Van * herhalen tot de laatste 5 st. Dan : 4 keer : draad omsl., 1 r., laatste st. r.

44ste toer : 1 r., aver. tot den laatsten st., 1 r.

Dan vervolgt men aldus :

* 1ste toer : 1 r., * 2 r. samenbr., draad omsl. Van * herhalen tot den laatsten st., 1 r.

2de toer : 1 r., aver. tot den laatsten st., 1 r.

3de toer : 1 r., * draad omsl., 2 r. samenbr. Van * herhalen tot den laatsten st., 1 r.

4de toer : 1 r., aver. tot den laatsten st., 1 r. * .

De toeren van * tot * tot * 12 keer herhalen. In den daaropvolgenden toer telkens : 2 r. samenbr. tot het einde van de naald.

Dan vervolgt men :

* 1ste toer : 1 r., * 2 r. samenbr., draad omsl. Van * herhalen tot den laatsten st., 1 r.

2de toer : 1 r., aver. tot den laatsten st., 1 r.

3de toer : 1 r., * draad omsl., 2 r. samenbr. Van * herhalen tot den laatsten st., 1 r.

4de toer : 1 r., aver. tot den laatsten st., 1 r. * .

De toeren van * tot * tot * 12 keer herhalen.

In den daaropvolgenden toer : telkens 2 st. r. samenbr. Verder :

1ste toer : 1 r., * draad omsl., 2 aver. samenbr. Van * herhalen tot den laatsten st., 1 r.

2de toer : 2 r. Verder 1 aver., 1 r. tot het einde van de naald. Dezen 2den toer 8 keer herhalen.

Afkanten. De 2de mouw wordt precies eender gebreid.

Dan wordt het breiwerk onder 'n vochtigen doek voorzichtig gestreken. Men naait de schouder-naden dicht, de mouwen in en zij-naden dicht. De smalle bandjes van het voorpand worden op het rugpand langs den hals genaaid. Men maakt dan 'n koord van 12 einden wol, ongeveer 55 c.M. lang, rijgt dat door de gaatjes van voren, maakt 'n kwast aan elk uiteinde en legt het koord in 'n strik.

*THÉRÈSE.

Moderne ruststoelen

Alle stoelen worden gemaakt speciaal met 't doel om te dienen voor 't gemak, om echt in te rusten. Speciale aandacht wordt besteed aan de veering, de hoogte der zitting, de diepte van 't zitvlak, de hoogte en holte van den rug. Men ziet stoelen voor de keuken, eigenlijk onmisbaar voor iedere huisvrouw; ze zijn speciaal gemaakt om een goede zittende houding aan te nemen. Ze zijn geheel verstelbaar, zoodat ze geschikt zijn voor grootere en kleinere personen.

Een tweeden gemakkelijken keukenstoel ziet u op tekening 2. Deze stoel is in elkaar te vouwen, zoodat hij weinig ruimte inneemt en opgehangen kan worden, wanneer u hem niet nodig heeft.

No. 3 is nog een gemakkelijk model keukenstoel. Daaronder ziet u een stalen stoel met canvas bekleed, en op de volgende tekening een verbeterd model met haarvilt-bekleding, dan volgt een model voor piano, of schrijftafel, geheel verstelbaar, zoodat het lichaam de meest comfortabele houding kan aannemen. Ten laatste een stalen ruststoel met voetbank.



DE BITTERE KEEK

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

De September-wind zuchtte zacht in de boomen, hem toefluisterend in een taal, die hij niet meer verstond. Hij stond weer met beide voeten op de aarde; hij ging linksaf en liep weg; met gebogen hoofd, de handen in elkaar achter zijn rug — een houding, die hij zich had aangewend. Zijn voetstappen klonken vreemd hard op de nieuwe trottoirs.

Misschien kwam het door zijn diepe nadenken — in ieder geval, hij werd niemand gewaar, voor de loop van de revolver tegen zijn linkerzijde stiet met een kracht, die hem even de oogen deed sluiten van pijn. Als van verren afstand kwam de stem van Nick Webb tot hem, grof en luid.

„Handen op!”

Langzaam stak hij de handen omhoog. In het zwakke licht van de halve maan kon hij het boosaardige gezicht zien van den man, wiens vuist hij eens had gebroken met een pook. Toen begreep hij, dat het einde er al was, en zijn eenige gevoel was een groote verbazing, dat North niet eens het einde van het jaar had afgewacht.

Hij was verwonderd om zijn eigen kalmte. Hij zei niets; hij bleef maar stil staan, en hij dacht over dingen, die op 't oogenblik niet ter zake deden: bruinroode gordijnen en knusse villaatjes, en Beverly — en hij vroeg zich maar af, waarom North het nu deed.

Webb sprak. Hij fluisterde, maar zijn stem sloeg krachtig op Alan's trommelvliezen.

„Nou heb ik je, waar ik je hebben wou. Ze zullen nooit denken, dat ik 't geweest ben — hier in dien smerigen uithoek.”

Alan verbaasde zich opnieuw. „Wie zal niet denken, dat jij 't geweest bent, Webb?”

„Allemaal — North bijvoorbeeld.”

„North? Dus je doet 't niet op zijn bevel?”

„Zeg...!” Het gezicht vertrok tot een leelijke grimas. „Wou je mij voor den gek houden? Nee, ik doe 't niet op bevel. Op mijn eigen houtje, snapt u? Ik heb gezegd, dat ik je wel krijgen zou — en nou heb ik je!”

„O juist. Je bedoelt, dat je me vermoorden kunt, zonder dat je bang hoeft te zijn voor ontdekking, hè?”

„Ik heb lak aan ontdekken of niet ontdekken. Ik heb me nooit laten doen, wat jij gedaan hebt, of ik heb er een lampie voor uitgeblazen — en dat doe ik nou bij jou ook, verstaan?”

„Ik begin 't te begrijpen. Vind je 't niet gek, dat ik heelemaal niet bang ben?”

„Dan zou ik maar gauw bang beginnen te worden, want je hebt er precies dertig seconden den tijd voor.”

Alan's kalmte was prachtig. Hij was zich niet bewust van bijzonderen moed. Hij voelde enkel onverschilligheid. Het was niets meer dan nog een trekje van onechtheid in een toestand, die toch al onmogelijk scheen.

„Ik vind, dat je een absoluut overbodige risico neemt, Webb. North heeft me zoeven verteld, dat ik over hoogstens twee weken dood ben.”

„Je bent over hoogstens twee minuten dood. En Nick Webb zal 't je doen, begrepen?”

„Wil je 't karweitje zóó beslist zelf doen?”

„Ik wil 't je inpeperen, dat wil ik. Ik heb me nog nooit laten doen, wat jij gedaan hebt...”

„Ja, dat heb je al eens gezegd. Heusch, man, je begaat een groote dwaasheid. Maar als je 't niet laten kunt — ga je gang!”

Hij voelde niet den minsten twijfel, of Webb meende het. Zijn spieren spanden zich niet, zijn oogen gingen niet dicht. Hij keek strak naar de zwaargebouwde figuur van zijn scherprechter-op-eigen-gezag, met een spottenden glans in zijn oogen. Alles wel beschouwd — als het einde dan toch komen moest, was 't zoo misschien nog het beste; de schrik zou natuurlijk erger zijn voor Beverly, maar de gruwel zou haar bespaard worden van het aftellen der uren tot het onvermijdelijke — het angstige waken veertien dagen lang, de pijnlijke hoop, die wist, dat zij niet meer hopen kon.

Webb's gezicht werkte krampachtig. Klaarblijkelijk stond de man zichzelf op te zweepen tot een moorddadige woede. Alan wachtte....

Het schot klonk onzinnig luid in de wijde stilte van den Boschdel. Het klonk als het gebel van een kanon — en Alan zag neer op de gekromde gedaante van Nick Webb. Op Webb's gezicht stond een trek van verbazing. Nick's revolver lag aan Alan's voeten. Met een voorzichtigheid, waarvan hij zich zelf niet bewust was, schopte hij het wapen een eind weg. En vóór hij bij het lichaam van den man was neergeknield, wist hij al, dat Nick Webb dood was.

KORTE INHOUD VAN HET VOOR- AFGAANDE.

Alan Beckwith, door honger gedreven, wil zelfmoord plegen. Hij wendt zich tot den bendeideur Andrew North om op zijn naam een levensverzekering af te sluiten. Met de gelden van de polis zullen dan na zijn dood z'n schulden betaald moeten worden. North wijst dit voorstel af. Hij biedt Beckwith echter aan een levensverzekering voor hem te sluiten van 100.000 dollar. Alan Beckwith krijgt dan 20.000 dollar contanten, maar moet na dertien maanden uit het leven verdwijnen. Het resterende bedrag valt dan aan North toe. De polis komt te staan op naam van een vrouw, Beverly Ames, met wie Alan Beckwith op aanwijzing van North moet trouwen. Beckwith stemt toe. Hij maakt met zijn aanstaande vrouw, die op een onverklaarbare wijze in de macht van North is geraakt, kennis. Het huwelijk wordt voltrokken en het jonge paar betreft de flatwoning, welke North voor hen heeft gehuurd. Na eenigen tijd ontwaakt in Beckwith het verlangen om te kunnen blijven leven, want hij moet zich bekennen Beverly lief te hebben. En het meisje bemint ook hem. Beckwith maakt kennis met May Deshler, de verloofde van Johnny Ames, den broer van zijn vrouw, die voor North drank moet smokkelen. Het blijkt nu, dat het leven van Johnny ook door North wordt bedreigd en dat Beverly gijzelaarster voor hem is. Alan besluit, nu hij zonder Beverly niet leven kan en het bestaan weer waarde voor hem heeft gekregen, North te gaan vragen hem genadig te zijn. Dit mislukt echter en Alan besluit door hard werken te trachten het verzekeringsbedrag bijeen te krijgen. Hoewel hij een belangrijk bedrag bijeen weet te krijgen, blijft het onvoldoende. North is onvermurwbaar.

De reactie was nog niet ingetreden. Alan's zenuwen waren rustig, zijn hart klopte regelmatig. En toen hij zich omkeerde, om Schelen Scoggins aan te zien, moest hij opeens lachen, onbedwingbaar, hysterisch.

De Schele keek hem aan met een aschgrauw gezicht. „Doet u dat alstublieft niet, meneer Beckwith. U maakt de bureu wakker. Vooruit — neem de beenen!”

„M-m-maar Schele — hoe heb je 't kunnen doen? Waar kwam je vandaan? Hoe kom je hier?”

De heer Scoggins was echter op het moment één en al zakelijkheid. Hij trok Alan mee, het bosch in achter het „Betere Tehuis”. „Ik dacht, dat u 'm piepen wou. Tijd zoowat om, ziet u. Nageloopten naar buiten. Webb gezien. Gewacht, tot ik dacht, dat hij u vernagelen zou. Hoorde hem zeggen, dat 't niet voor North was. Dus toen nam ik hem.”

Nam hij hem! De kleine Schele Scoggins had zijn leven gered — met welke bedoeling dan ook. De stem van den Schele trilde van trots. „En meteen af, meneer Beckwith. Goed stukje werk, hè?”

„O, Schele...”

„Wat ik zeggen wou, meneer Beckwith,” — de stem van het mannetje klonk peinzend en dringend — „vertelt u vooral precies aan meneer North, hoe 't gegaan is. Vertelt u hem goed, dat ik uit den weg kan met 'n schietijzer?”

Met een dankbaarheid, die voor het oogenblik alles overheerschte, sloeg Alan zijn arm om den schouder van Scoggins, terwijl zij door het struikgewas voortdrongen.

„Schele,” zei hij, „ik zal 't precies vertellen. Ik zal hem aan 't verstand brengen, dat je als sluipmoordenaar voor niemand hoeft onder te doen.”

„Dank u,” zei Schele Scoggins. „U bent echt een fideele kerel, meneer Beckwith, en wie wat anders zegt, die weet 't niet.”

ACHTENTWINTIGSTE HOOFDSTUK

Den zevenentwintigsten September ontving Alan van North het geld, om de premie over het tweede jaar te betalen. Er was geen spoor van mededoogen in de houding van den lichtblonden, bedaarden man, die meester was over zijn leven.

„Je moest 't maar met dien auto doen, als je er toe komen kunt,” zei hij. „Je wacht, tot er een beetje veel menschen zijn; zwaai over den weg en toeter — dan trek je de aandacht — en dan over den rand van de klip. Kun je zwemmen?”

„Ja,” zei Alan. „Maar dat zou niet hinderen — ik heb 'n gesloten wagentje.”

„Prachtig. Als je 't niet doet, zorg ik zelf wel, dat 't den volgenden dag afgelopen is. Je kunt dus kalm kiezen. Wou je nog iets vragen?”

„Ja — mijn vrouw. Wat gebeurt er met haar?”

„Wat mij betreft niets. Ik zal haar vijfduizend dollar van dat verzekeringsgeld laten houden. Jij hebt drieëntwintig — dus daar kan ze er aardig mee komen.”

„Geeft u uw woord, dat u haar verder met rust zult laten?”

„Absoluut. Je weet, Beckwith, dat je op me rekenen kunt, als ik mijn woord gegeven heb. In 't ééne zoo goed als in 't andere.”

„En Johnny Ames?”

„Die wordt ook met rust gelaten. Mevrouw Beckwith heeft zijn vrijheid gekocht door haar huwelijk met jou, dat door je dood eindigt.”

„En kan hij daarna doen, wat hij verkiest?”

„Ja. Hij zal zijn lesje wel geleerd hebben, denk ik. Hij zal wel nooit meer probeeren, om Andrew North dwars te zitten. Dus als hij in mijn dienst wil blijven...”

„Dat wil hij niet. Dat wou ik juist óók goed afspreken. Hij wil trouwen, en naar de Westkust trekken, met zijn vrouw en zijn zuster.”

„Opnieuw beginnen, hè! Met een schoone lei?”

„Ja.”

„En dat meisje, May Deshler, gaat mee?”

„Ja.”

„Geen kwaad kind — misschien een beetje gewoon, maar netjes. Ze zal Johnny wel aan de lijn houden.”

„Dat geloof ik ook. Nu nog één ding, meneer North — dan ben ik klaar. Hebt u gehoord, wat er laatst op een avond gebeurd is?”

„Met Nick Webb?”

Alan verbaasde zich — die man wist alles; en hij sprak over den gevallen misdadiger even gewoon, alsof zulke dingen iederen dag gebeurden.

„Ja — Webb. Weet u de bijzonderheden?”

„Zoowat. Hij wou je vermoorden. 't Is maar goed, dat hij meteen neergeschoten werd; dan hoef ik 't niet te laten doen.”

„Scoggins heeft hem neergeschoten.”

„Ja.”

„De Schele is een erg ijverig manneke, meneer North. We hadden afgesproken, dat hij de voorkeur genieten zou — wat ons betreft ten minste — als u de revolver voor me koos. De Schele is erg trotsch op zijn werk van dien avond. 't Was donker — als hij niet zoo'n vaste hand gehad had, zou de kogel mij geraakt hebben. Ik geloof, dat hij ernstig in aanmerking komt, om opgenomen te worden in uw staf van scherprechters.”

North scheen den spot niet te hooren, die door Alan's woorden heenklonk. Er kwam even 'n glans, die bijna menselijk mocht heeten, in z'n oogen.

„De Schele heeft een moeilijk jaar achter den rug. En hij heeft zich goed gehouden. Wil je hem zeggen, namens mij, dat ik om hem denken zal?”

„Ik zal 't zeggen, meneer. Moed heeft hij in ieder geval genoeg. Ik geloof, dat hij maar voor één mensch bang is.”

„En dat is?”

„Zijn vrouw.”

Alan greep zijn hoed. North stond beleefd op. Het was, alsof dit bezoek zuiver vriendschappelijk was geweest. Alan stond niet zoo versteld over de ongeloofelijke kalmte van North als bij hun vorig onderhoud. Hij had nu niet anders verwacht dan die onmenselijke ijzigheid. North strekte een hand uit, die stevig greep, maar klammig aanvoelde.

„Ik ben blij, dat ik je gekend heb, Beckwith.”

„Dank u. Dus ik heb uw woord, dat mijn vrouw en haar broer vrij zijn door mijn dood.”

„Beslist.”

„En de datum, meneer North?”

„Als je er je auto aan waagt, wanneer je wilt, tusschen tien en twintig October. Den eenentwintigsten kom ik.”

„Dan zullen we 't maar meteen bij den eenentwintigsten houden. Goeden avond.”

„Goeden avond, Beckwith. 't Beste.”

Alan keek hem recht in de oogen en lachte. Toen keerde hij zich om en belde voor de lift.

Beverly zat in de huiskamer, toen hij thuiskwam. Zij vroeg niets. Er was ook niets te vragen. Zij zag aan zijn gezicht, wat er gebeurd was.

Hij ging zitten op den stoel onder de leeslamp en nam haar op zijn schoot. Haar warm, soepel figuurtje nestelde zich tegen hem aan en zij verborg haar gezicht tegen zijn schouder, wanhopig kampend, om den angst en den afschuw te verhelen, die rukten aan haar zenuwen.

Zij wist. Zij had het verwacht. Maar zij had gehoopt, tegen alle hoop in, op het menselijke trekje, dat Alan steeds aan North had toegeschreven. En nu klemde zij zich alleen maar aan haar man vast, bang en verschrikt; een teer, hulpeloos klein vrouwtje, dat door de voortdurende spanning bijna haar laatste restje strijdensmoed had verloren.

Hij hield haar heel dicht tegen zich aan en eenmaal hief zij haar gezicht op naar het zijne en kusten zij elkaar. Het was een kus niet alleen met hun lippen, maar vooral een aanraking der zielen — de bezegeling van een eeuwig bondgenootschap. En zoo zaten zij, terwijl de klok op den schoorsteenmantel onweerhoudbaar verder tikte; en hun gedachten peilden de toekomst, peilden angstig.

En toen bleek de spanning haar te machtig, en snikken doorschokten het tengere lichaam. Hij drukte zijn lippen tegen haar voorhoofd en trachtte haar fierden moed weer op te wekken.

„Niet doen, lieveling — dat niet! Zóó moet je de dingen niet bekijken. 't Is het waard geweest.”

„Ik heb je gevonden — alleen om je weer te verliezen! Is dat 't waard?”

„Ik vind van wel. De herinnering kan niemand afnemen. Voor mij is 't méér dan de moeite waard geweest, Beverly. Ik heb zooveel geleerd over mezelf. Als nu het einde komt, zal ik voelen, dat ik heel anders heenga — als een man en niet als de laffe, nietswaardige slappeling van een jaar geleden. En al klinkt 't vreemd — ik heb er geen spijt van. Ik ben natuurlijk bang voor het einde — dat kan niet anders. Maar ik heb het vaste gevoel, dat ik iets van dit wonderbare jaar zal meenemen de eeuwigheid in. Zoo'n liefde, als ik voor jou heb, kan niet sterven — die kan alleen maar voortduren en groeien en voortduren, onverschillig wat er met het stoffelijk lichaam gebeurt. Ik wou, dat je dit gelooven kon, liefste — gelooven, dat er geen bitterheid is — alleen verdriet, een verdriet, dat toch doordrenkt is met een groot geluk.”

„Misschien is 't zoo, Alan; maar ik schijn te veel vrouw te zijn, en te weinig filosoof. Ik kan maar niets anders zien, dan dat jij me zult worden afgenomen. Ik kan niet eens probéeren om me zelf te troosten met mooie theorieën. Met jou ben ik gelukkig — zonder jou komt niets er meer op aan.”

„Het moet er op aan komen, liefste; en je moet mij laten zien, dat 't zoo is. We hebben ons jaar gehad....”

„En nu komt het einde.”



Als 't zomer is.

„Zoo moet je niet praten, Beverly.”

„Hoe kan ik anders praten, Alan — terwijl mijn eenige gedachte is, dat ik je liefheb.”

Weer kwam de stilte over hen, en zij kroop weg in zijn armen als een klein, moe, gewond kind — en ook hij was gewond en hij leed. Want met al zijn troostende filosofie was de drang om te leven sterk in hem. Hij wou leven — hevig en hartstochtelijk wilde hij leven, voor Beverly en voor zichzelf en voor de rozig-getinte toekomst. Hij wou leven, omdat de gedachte aan den dood een schrik was voor zijn normalen geest en zijn gezond lichaam, omdat hij nu zoo goed wist, dat er reden was om te bestaan.

In elkanders armen trotseerden zij de duisternis. En toen ging Beverly beseffen, dat zij moedig moest zijn. Zij sloop uit Alan's armen en stond dapper voor hem, en er lag een glimlach om haar lippen, die de ontzetting in haar oogen logenstrafte.

„Kijk, Alan — ik lach. Ik ben gelukkig — ik zal nog twee weken gelukkig zijn. Maar, o liefste! Daarna... zal ik nooit meer lachen.”

NEGENENTWINTIGSTE HOOFDSTUK

De twee weken, die toen volgden, waren vol gedwongen vroolijkheid, een dol pogen om te vergeten. Zij liepen de schouwburgen af, begeerig naar iedere afleiding, die hen dwong tot zwijgen, en hen in gezelschap van anderen bracht. En toch, als zij samen waren, konden zij uren aaneen zitten zwijgen — denken, denken, denken — en zij glimlachten tegen elkaar in erbarmelijke veinzerij, maar de glans, die uit hun beider oogen straalde, was somber van heimelijk leed, en zij hielden zich dapper, alsof zij de Groote Schaduw niet zagen, die steeds dichterbij hen aan drong.

Garry kwam een avond dineeren en Garry zag, dat er iets totaal niet in orde was. De gedachte aan oneenigheid tusschen hen verwierp zij; onmiskensbaar was de liefde in de blikken, die zij elkaar gaven — lange, streelende blikken, die bijna een omhelzing waren. En de arme Garry pijnigde haar hoofd, om een antwoord te vinden, en dorst niet te dringen in een vertrouwen, dat haar niet vanzelf gegeven werd. Eerst toen zij hun goeden nacht wenschte — zij hadden haar naar huis gebracht in Alan's wagentje — waagde zij een paar woorden.

„Jongelui,” zei ze bedeesd, „jullie hebben iets, dat je hindert. Ik heb oude oogen, maar ik ben niet blind — ik zie 't duidelijk. Ik vraag niets. Maar als jullie ooit raad van een oude vrouw gebruiken kunnen...”

Alan kuste haar. „Garry, je bent een schat. Onthoud maar altijd goed, dat ik je als een moeder beschouw.”

„En ik ook,” zei Beverly. „Altijd.”

Garry staarde den auto na, toen zij wegreed. Een harnas van vrees omsloot haar. Toen keerde zij zich om en ging het huis binnen — het ongezellige burger-pension, waarin Alan zoo lang gewoond had. Zij probeerde zichzelf te overreden, dat zij zich vergist had — maar zij wist wel beter. Garry kende het verdriet van te nabij, om er de teekenen niet van te onderscheiden. Met wijd-open oogen lag zij in bed, tot zij van pure uitputting in slaap viel.

De tiende der maand! De tiende dag van de der-tiende maand! De eerste der laatste tien dagen!

Het denken viel Alan zwaar. Hij leefde in een wereld van onwerkelijkheid — en zelfs nu dacht hij er niet aan, de vlucht te beproeven. Hij vond zijn woord tegenover Andrew North nog steeds bindend, hij wou niet terug-deinzen, en ook niet om genade smeeken. De inslag van sterkte in zijn lange, magere gedaante liet zich gelden; hij verwachtte het einde met afschuw en onwilligheid, maar zonder vrees.

Hij wist al, en bemerkte nu nog duidelijker, dat North geen risico nam. Scoggins had een assistent gekregen — minstens één: een laaghartig, plomp jong-mensch met een leelijk gezicht en lawaaierige kleeren. Was er een maand geleden nog kans op ontsnapping geweest, nu bestond die niet meer; hij was een gevangene, even zeker, als wanneer hij in de doodscel van een gevangenis had gezeten. En hij had het werk gezien van zoo'n onervaren moordenaar als Scoggins — de kalmte, waarmee het leven van Nick Webb was vernietigd, het korte en weinig ernstige onderzoek door de politie — het onopgeloste mysterie. Dit alles zou zich aan hem herhalen. Misschien zou er een beetje meer ophef gemaakt worden, omdat hij niet tot de onderwereld behoorde.

Maar Andrew North was veilig. Hij zou niet eens in verband met dat geval van moord genoemd worden. North had zich door alles heen keurig op den achtergrond gehouden, kalm, dreigend, onbarmhartig.

Zij hadden gedineerd. Ellen was vertrokken — een andere Ellen de laatste dagen, een vrouw, die onder de afwachting leed. Ellen mocht Beckwith graag, en op Beverly was zij bijzonder gesteld. Zij had zich zorg over hen gemaakt — en toch de vlucht niet durven voorstellen. Boven alle gevoelens van haar hart uit dreef bij Ellen de vrees voor Andrew North boven. Zelfs Beverly's diepe afschuw van den man was niet te vergelijken met de verschrikking, die hij voor Ellen was.

Er hadden zich lijnen getrokken in Ellen's gezicht en werktuiglijk had zij haar werk gedaan, en in haar hart was er een wilde haat gegroeid tegen dien man, die kalm verordonneerde, dat er aan Alan's leven een einde moest komen, dat een jonge liefde, even rein als vurig, zou worden afgekap't vóór de dagen van haar rijpheid.

Kalm en zonder ophef bracht Alan zijn zaken in orde. Hij behield zijn positie bij Starr en Watkins: zij zouden Beverly misschien nog van dienst kunnen zijn, als hij heen was gegaan. Hij sprak er zelfs eens met Watkins over, schijnbaar terloops:

„Als er me eens iets overkwam, meneer Watkins, en als mijn vrouw raad noodig had...”

„Wat krijgen we nu? Een gezonde, jonge kerel, die over zijn testament piekert! Ik sta van je te kijken, Beckwith.”

Alan antwoordde met een jovialiteit, die hij niet voelde.

„Je moet om je dood denken, terwijl je nog leeft!” zei hij glimlachend. „'t Is misschien een beetje ver gezocht van me, maar ik vind 't onverantwoordelijk, ook voor een jongen man, om niet te denken, hoe 't met zijn gezin moet gaan — later. En al is mijn vrouw nogal zakelijk aangelegd, er komen altijd momenten, dat een vrouw den raad van een man noodig heeft.”

„Laat ze dan maar bij mij komen, Alan.” Het was de eerste keer, dat de grond-speculant den voornaam gebruikte, en hij deed het een beetje schuw. „Ik zal wel zien, dat ik er haar ordentelijk doorhaal. Maar denk er voorloopig maar niet over, om uit te stappen. We hebben je hier noodig. Je kunt nooit weten, zie je. Starr en ik zijn al niet zoo héél jong meer — er kan wel eens een tijd komen, dat we er iemand bij willen hebben, om zelf een beetje tijd over te houden.”

Alan kreeg een kleur. „U bent verbazend goed voor me — altijd geweest, van den eersten dag, dat ik hier kwam, af.”

„Omdat er wat in je zit, jongeman. Anders zou je ook niet zoo goed verkocht hebben. Persoonlijkheid heb je — en daar win je 't mee. Alleen de slappingen gaan onder.”

En Alan lachte een glimlach, dien Dan Watkins niet begrijpen kon.

Vanavond zat hij in den grooten stoel, met Beverly op zijn schoot genesteld. Er was zooveel te zeggen, dat zij niet probeerden, het uit te drukken. Beverly wist, dat redeneeren niet hielp; Alan weigerde, zich uit de voeten te maken, en hij zou het waarschijnlijk niet gekund hebben ook. Zij respecteerde hem voor dat stugge eergevoel — en hoopte, dat hij daar althans dezen keer van af mocht wijken. Zij wist hoeveel gevaar iedere poging beteekende, maar zelfs gevaar was beter dan een dorre zekerheid.

(Wordt vervolgd.)



Haar kroon



Likkepot?
Lange Jan?
Ringeling?

Zoo heetten die drie vingers vroeger. In het kinderrijmpje, dat Moeder ons vertelde als het bedtijd werd.

Bij mij - „Bros“ - heeten die drie vingers: Voedzaamheid, Brosheid en Licht-verteerbaarheid. Drie heerlijke eigenschappen, die U alléén bij elkaar verenigd vindt in Verkade's Beschuit.

VERKADE'S

BESCHUIT



Zoo stijf als een plank

Kon zijn jas niet meer aantrekken....
Nu weer zoo flink als ooit!

Hoe gelukkig moet deze man zich voelen nu hij weer flink en lenig is, na zoo langen tijd een slachtoffer te zijn geweest van reumatiek.

„Het is nu vele jaren geleden“, schrijft hij, „sinds ik voor het eerst met chronische reumatiek te bed moest blijven. Daarna moest ik met twee stokken rondlopen. Ik leefde in een ellendigen toestand tot vijf jaar geleden. Ik kon me slechts bewegen als een houten blok door me heelmaal rond te draaien. Ik kon mijn jas niet aan- of uittrekken zonder hulp van mijn vrouw. Maar dank zij Kruschen Salts, dat ik nu vijf jaar lang regelmatig genomen heb, ben ik zoo actief als een jonge man van 23. E. H.“

Opgehoopte afvalstoffen en urinezuur, die de kwellende reumatische pijnen doen ontstaan, krijgen kans om zich te vormen wanneer ingewanden en nieren te traag werken. Kruschen Salts spoort ingewanden en nieren aan tot beter functionneeren en drijft overtollig urinezuur en

schadelijke afvalstoffen zacht en volkomen uit het lichaam. De pijnen worden nu gestild, gezwollen slinken, verstijfde ledematen worden weer lenig. Voortaan zal „de kleine dagelijksche dosis“ U inwendig schoon houden, vrij van afvalstoffen, overtollig urinezuur en dus ook vrij van reumatiek.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon en wordt gefabriceerd in Engeland door de Fa. E. Griffiths Hughes Ltd., sinds 1756 te Manchester gevestigd. Stralende gezondheid voor 1 cent per dag. Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C.

VERBODEN BEWEGINGEN



514

DE leelijke overtollige haartjes waarvan gij hardnekkig vasthoudt ze te behouden, belemmeren U in Uwe natuurlijke bewegingen (zooals de armen opheffen) en doen U onbehoorlijk en belachelijk schijnen. Maar U zult zeggen: hoe meer men scheert hoe meer en zichtbaarder ze terugkomen.

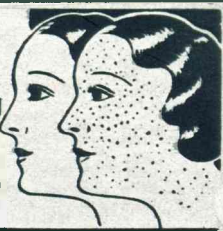
Scheert U dus niet, doch gebruikt Eau Taky! Dit water doet in minder dan drie minuten alle overtollige haren verdwijnen met wortel en al. Eau Taky heeft op alle crèmes dat voordeel, dat het afdoende is, sneller werkt, proper is en geen onwelriekende lucht nalaat, en de huid niet irriteert. Overal verkrijgbaar à Fl. 0,90 de gewone flacon en Fl. 1,25 de flacon met applicator.

Kuypers & Co.
Prinsengracht 983
Amsterdam

EAU TAKY



Zomer-sproeten
verdwijnen spoedig
door een pot
SPRUTOL
Bij alle drogisten.



In haar Vacantie vroolijk en Slank

..... Juni

Ik ben verrukt over de Facil-Kuur, waardoor ik nu juist 6 Kilo aan gewicht heb verloren. Ik geniet volop van mijn vacantie en alle andere dames benijden mij mijn slanke lijn. Zendt mij s.v.p. ten spoedigste nog een buis, opdat mijn gewicht niet meer zal toenemen. T. C.

Facil is verkrijgbaar in apotheken en drogisterijen à f 3.— per buis van 100 pastilles voor een vermageringskuur van 3 weken.

RECLAME is het hart van den handel

LIJDERS AAN MAAGPIJN

maagkramp, zuur, hartwater en slechte spijsvertering zullen baat vinden bij het gebruik van het reeds meer dan 40 jaren in den handel zijnde

BOOM's MAAGPOEDER

Alleen echt met den naam BOOM.
Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à f 1.25 per doos.

BUITENLANDSCH VARIA

Men kan tot op zekere hoogte belang stellen

in het slot van de Nederlandsche voetbalcompetitie; zich interesseeren voor den strijd op athletiekgebied om den Prins Hendrik-beker of meelevens in den spannenden kamp, welke het Rotterdamsche V.O.C. en het Haagsche H.C.C. om het bezit van den kampioenstitel op cricketgebied voeren, de belangstelling van de massa gaat toch momenteel buiten onze grenzen. Dit is geen wonder. 's Winters is er maar weinig dat de macht van king soccer hier kan overschaduwen, doch tijdens de zomermaanden is ons sportminnende publiek in te veel kampen verdeeld en staart men zich niet blind op één enkelen tak van sport. Het gevolg hiervan is echter, dat de gebeurtenissen waar een ieder over spreekt, of waar althans iedereen u iets van kan vertellen, meestal buiten onze grenzen plaats vinden. Wie weet er hier b.v. niet mee te praten over de Ronde van Frankrijk, de kampioenschappen te Wimbledon en de Test matches, wanneer ze toevallig worden gehouden. Wat dit betreft is het Hollandsche sportpubliek, mede dank zij de goede berichtgeving in onze dagbladen, werkelijk all round.

Temeer valt dit op, daar onze Hollandsche sportsmen zelf op die groote evenementen weinig presteeren. Dat de Belgen b.v. momenteel door de wielerskoorts zijn bevangen, spreekt vanzelf. Hun manschappen spelen een leidende rol in de Ronde. Dat de Engelschen opstaan met de vraag, hoe hun landslieden zich te Wimbledon tegen de sterke Amerikaansche en Fransche spelers zullen houden, behoeft al evenmin verwondering te verwekken.



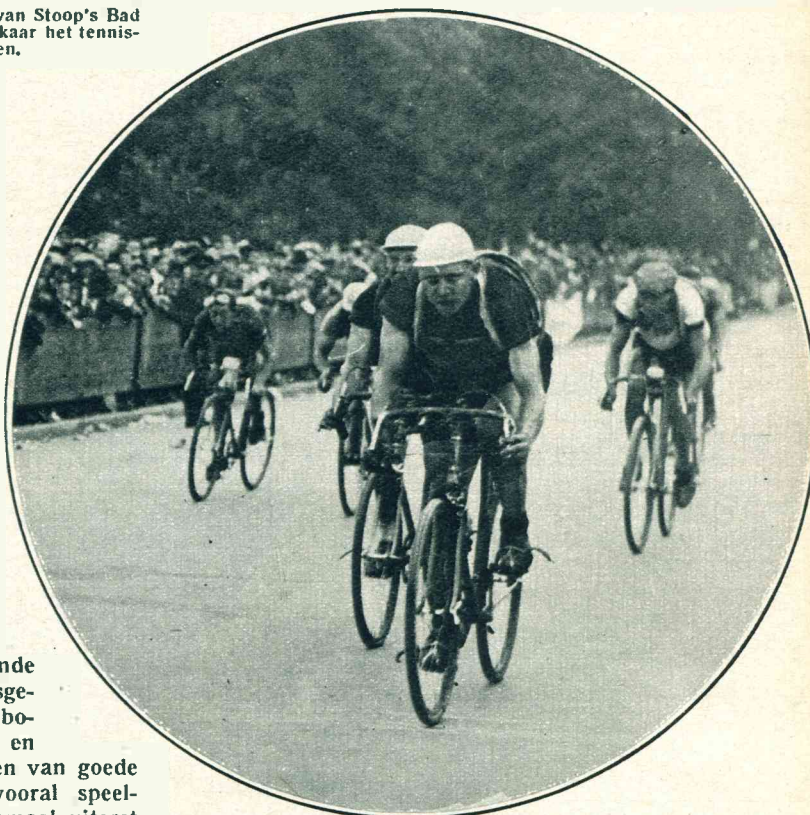
Allerwege tennistournaments. Het tournoi van Stoop's Bad te Overveen. Deelnemers(sters) gereed om elkaar het tennisleven zoo zuur mogelijk te maken.

Wij echter geven 100 % van onze interesse aan het feit zelf en het is ons eigenlijk onverschillig of een Belg, dan wel een Franschman de Ronde wint, terwijl Cochet b.v. evengoed het Wimbledon'sche tournoi mag winnen als Vines.

Dit alles is wel heel sportief en aardig, doch wij zouden toch wel gaarne zien dat onze Hollandsche sporters zich op deze wereldgebeurtenissen op sportgebied wat meer gingen roeren. Op Wimbledon hebben we eigenlijk alleen Timmer nog maar, die onzen naam hooghoudt, waarbij we dan tevoren nog weten dat hij het hoogstens tot de laatste acht kan brengen. Voor Wimbledon

staan onze kanssen echter voorloopig niet gunstig. Hervorragende krachten op tennisgebied worden eer geboren dan gevormd en het aantal geboorten van goede tennisspelers en vooral speelsters ook, is nu eenmaal uiterst min in dit lage land aan zee. Hoe staat het echter met de Tour de France? Wij weten dat door den bekenden wielerspecialist, Joris v. d. Bergh, reeds geruimen tijd geleden pogingen zijn gedaan om een Hollandsche vertegenwoordiging in de Tour de

Te Zandvoort werd Zondag op de terreinen van de Kennemer Golf- en Country Club 'n veteranenwedstrijd gespeeld. Op onze foto de heer J. M. Kakebeeke in actie.



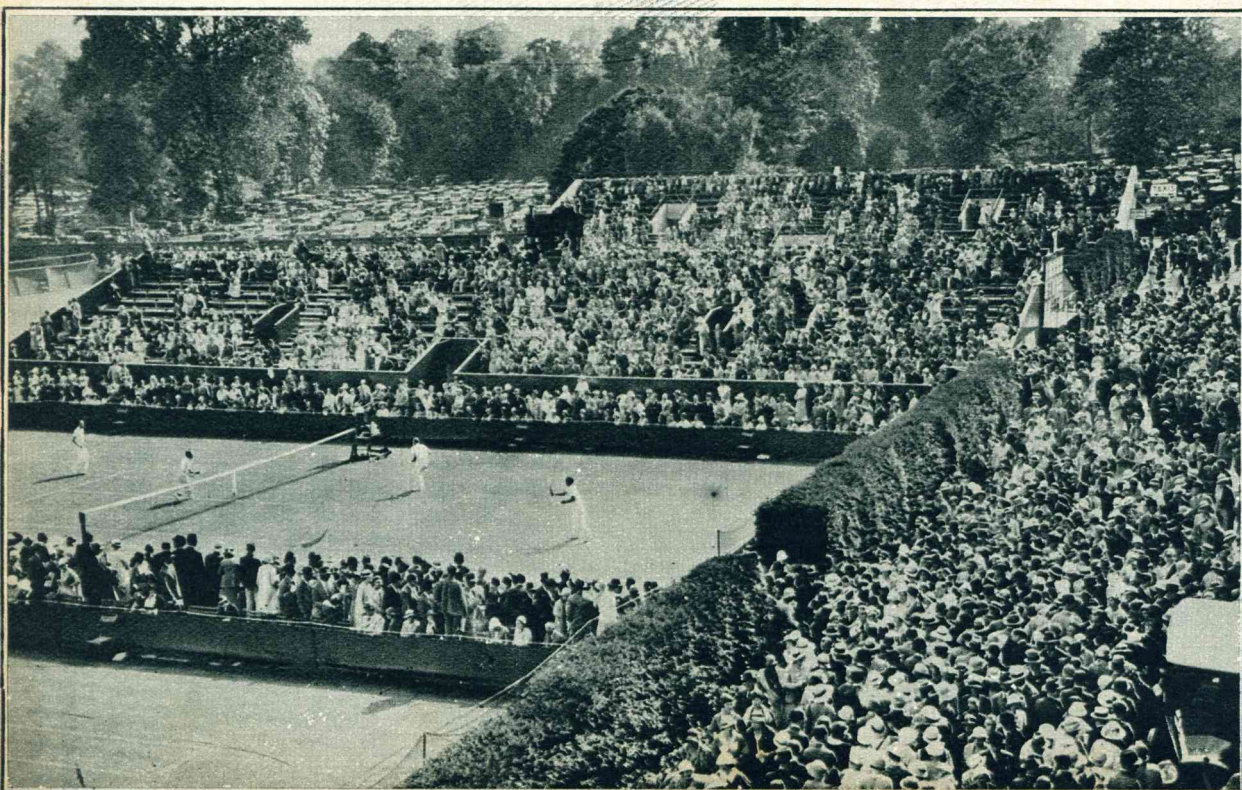
Kampioenen van den weg. Nieuws uit de Tour de France. De Belg Schepers wint de derde etappe Charleville-Metz met geringen voorsprong op zijn concurrenten.

France te krijgen. Dit is echter niet gelukt. De Franschen wenschen alleen de crème de la crème van de Europeesche wegrenners mee te laten rijden. Daaronder ressorteeren onze rijders niet.

Naar onze meening kunnen echter deze wegrenners wel gevormd worden. Een goed wielrenner kan men wel terdege vormen als wegrenner en over goede wielrenners hebben we toch zeker wel de beschikking. Men heeft er zich wel eens afgemaakt door te beweren, dat de Hollander nimmer de zware bergstreken zal kunnen rijden. Och kom! Wij gelooven dat niet. Van de Belgische deelnemers zijn de Vlaamsche renners meestal de sterksten. Hebben die dan in hun buurt de beschikking over zooveel bergachtig terrein? De heuvels der Ardennen zijn eenige honderden kilometers van hun woonplaats verwijderd en deze heuvelen zijn nog lang niet te vergelijken met de bergen, welke in Zuid-Frankrijk moeten worden genomen. Toch zijn die Vlamingen van het vlakke land in het berglandschap niet minder gevreesd dan ergens anders.

Onze Hollandsche jongens hebben reeds naam gemaakt als sprinter, als zesdagenrenner en hun namen kwamen voor op de programma's van de belangrijkste wedstrijden achter groote motoren. Alleen op den weg ziet men in het buitenland de Hollandsche kleuren zelden of nooit. Wij hopen, dat de tijd niet ver meer weg is dat daarin verandering komt. Of Joris van den Bergh dan wel de N.W.U. er de schouders onder zet is ons hetzelfde. Hoofdzak is dat men aan dit belangrijke onderwerp zijn onverdeelde aandacht schenke.

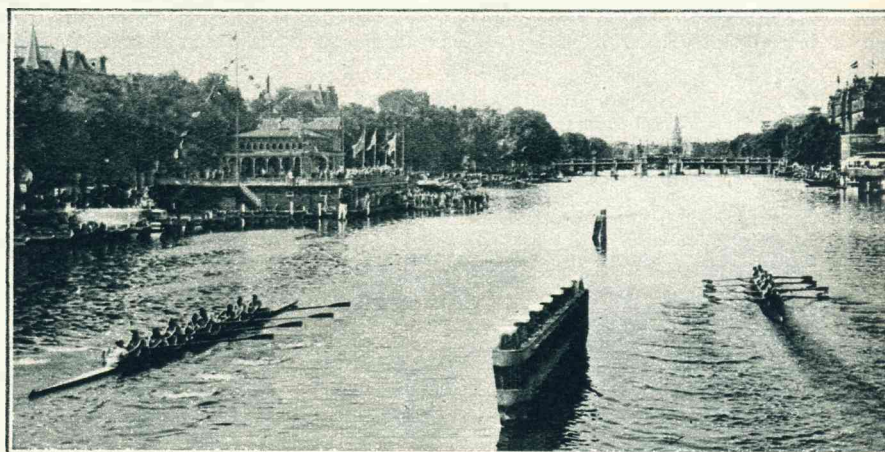
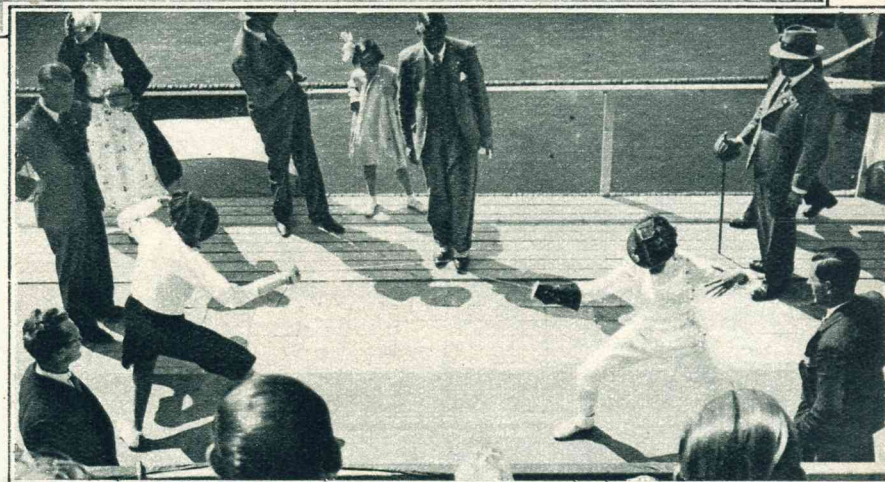
Waar de grootsten der wereld elkaar thans bekampen. Overzicht van de banen te Wimbledon bij Londen, waar thans 's werelds grootste tournament in vollen gang is.





Nieuws van de Stadionvielerbaan. — Oud-nieuws ter gelegenheid van de A.N.W.B. feesten. Handicapwedstrijd om den grooten A.N.W.B. prijs op vélocipèdes. Maximum snelheid niet boven 10 K.M. per uur. Een vreemdsoortige aanblik.

Internationale schermwedstrijden in het „Noorderbad“ te Zandvoort. — Meisfrouw Jenny Adams (België) winnares tegen haar landgenootte mej. de Jong in actie.



De finales der roeivwedstrijden van de „Koninklijke“. De oude achten in actie. Links Njord, rechts Nereus (winnaar).



Gaat U
op
reis.....?

Neem Wrigley's mee.
Het verdrijft vermoeid-
heid, lescht den dorst en
kalmeert de zenuwen.
Jong en oud vinden
Wrigley's Kauwgom een
heerlijke versnapering.
Goed voor maag, spijs-
vertering en tanden.

2 soorten: P.K. (zuivere pe-
permuntsmak), Spearmint
(pijtige kruisemuntsmak).

5^{ct}
PER
PAKJE

WRIGLEY

HN 12

Talooze Meeëters



na de sport

Scherk
Face
Lotion



in de mond

Jarenlang had ik heel leelijke, en zeer vele
meeëters in mijn gezicht en gebruikte ver-
schillende soorten zeep, crème en dergelijken,
zonder echter eenig resultaat te bereiken.
Eenige tijd geleden maakte men mij echter op
Uw Face-Lotion opmerkzaam en ik probeerde
toen ook nog eens dat middel. Reeds na korten
tijd verdwenen de meeëters en mijn huid is nu
weer glad en rein. Ik moet dan ook zeggen dat
ik niet Uw Face-Lotion volkomen tevreden
ben en nooit ophouden zal het te gebruiken.
De gevolgen zijn verrassend. Uit een ont-
vangen brief.

Wie een 15 ct. postzegel stuurt aan de Firma
S. Blindman & Co., v. Baerlestraat 19, Am-
sterdam, ontvangt een proef. Verzoekte echter
naauwkeurige opgave van adres.

Scherk Face-Lotion is slechts echt in originele
flacons met opschrift Scherk.

Mystikum poeder de beroemde Scherk poeder.

SCHERK

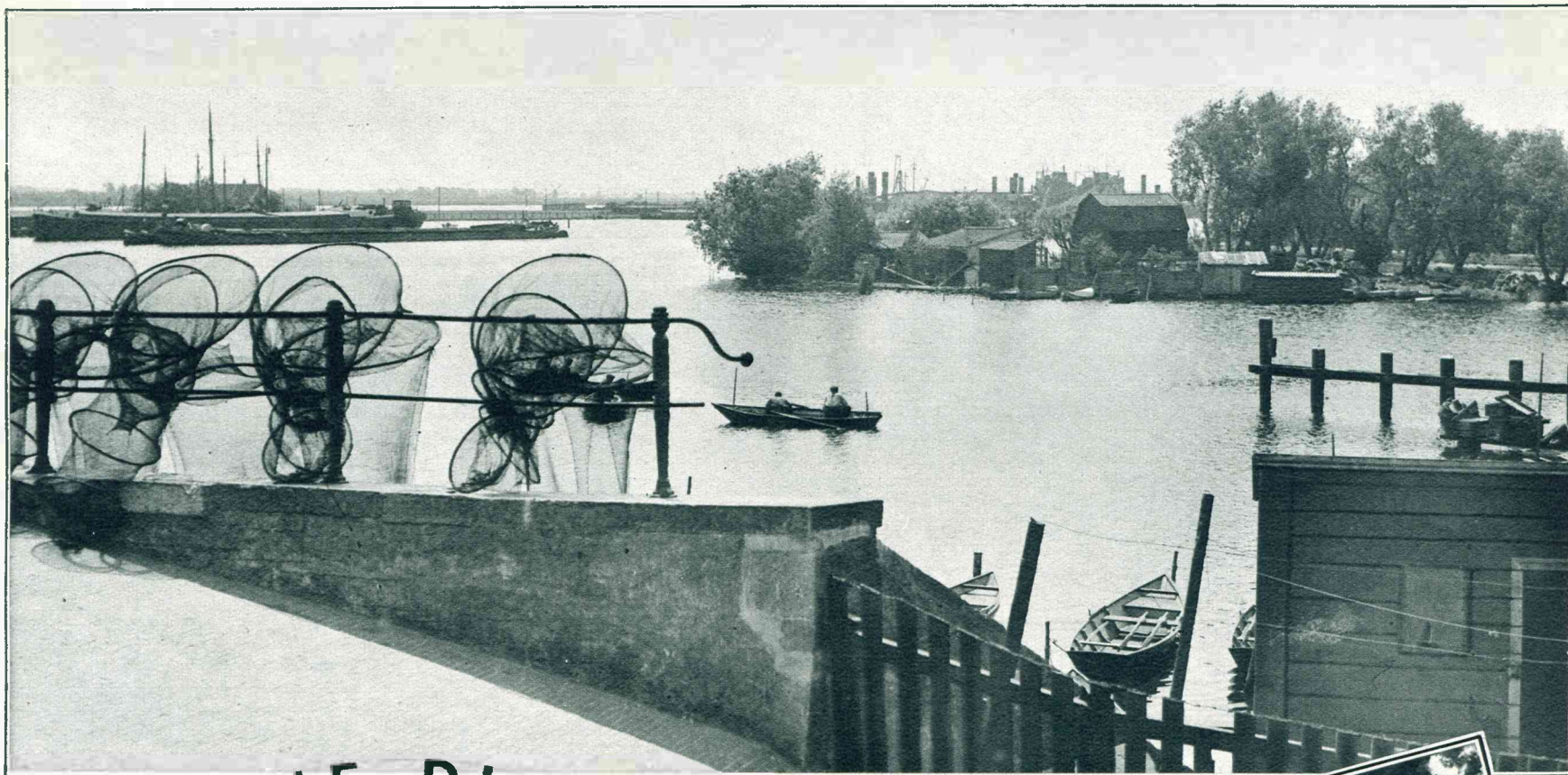
Per flacon 0.75, 1.20, 2.10, 4.50.



Verjongt
de
teint



na de sport



Gezicht op Spaarndam.

MOOIE PLEKJES



Op wandeling in de Bloemendaalsche drepn.

ROND HAARLEM



Langs den Crayenestersingel te Heemstede.

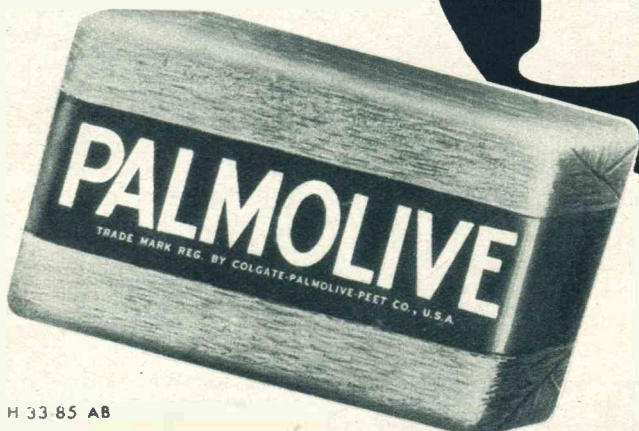
De molen aan de Wustelaan te Santpoort.

15 CENT 15 CENT 15 CENT 15 CENT 15 CENT 15 CENT 15 CENT 15

PALMOLIVE THANS PER STUK

Zoo weinig kost
het U nu om de
teint der jeugd
te behouden.

Wij stellen vanaf
heden een ieder
in de gelegenheid
om deze zeep te-
gen den minimum
prijs van 15 cent
te verkrijgen.



H 33 85 AB

ZOO WEINIG KOST HET U OM DE TEINT DER JEUGD TE BEHOUDEN



Méer dan 20.000 schoon-
heids-experts bevelen het
dagelijksch gebruik van
Palmolive zeep aan.
Houdt deze zeep dus in
voorraad: koopt vandaag
nog een dozijn!

ERASMIC Tandzeep
PARELWITTE
TANDEN.
FRISSCHE
MOND

FABRIKAAT
ERASMIC COMPANY LTD.
LONDEN

IMPORTEURS:
FIRMA B. MEINDERSMA,
DEN HAAG

X. ESD 322-0259A



Een benijdenswaardig teint Door gemakkelijke methode...

Ook al bent U tevreden over Uw huid, ook al is Uw huid nog zoo slecht: Radox zal Uw teint verbeteren. Radox maakt namelijk in water zuurstof vrij, welke doordringt onder de huid, waar de kliertjes liggen die vetdeeltjes afscheiden, en de huid de frisheid en soepelheid der jeugd geven. Zelfs het beste teint lijdt door onzuiverheden, die in de poriën dringen, crèmes, poeders etc. Bij verstopte poriën kunnen de kliertjes niet meer behoorlijk functionneeren, waardoor de huid ziekelijk wordt en onfrisch, vlekken en puistjes ontstaan. Water en zeep kunnen dit niet voldoende reinigen. Alleen zuurstof kan de verstopte poriën openen en zuiveren en doordringen tot de onderhuidse weefsels, welke zij verfrist en versterkt. Wanneer U dus steeds wanneer ge het gezicht wast Radox door het water mengt, zal de vrijgekomen, geneeskrachtige zuurstof niet alleen alle puistjes etc. verwijderen; Uw geheele huid wordt verjongd en verfrist. Een zacht, blozend teint zal U een sieraad worden, dat iedereen U benijdt.

RADOX nu 70 cts.
per pak

Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209
Amsterdam-C.

Bezoekt
**OUWEHAND'S
DIERENDPARK**
Rhenen
op den Grebbeberg

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM“
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen-
en Volksverzekeringen

INTEEBENBILJET

Ondergeteekende verklaart zich hiermede te abonneeren
op „De Stad Amsterdam“ à f 1.62⁵ per drie maanden 1)
f 0.12⁵ per week

1) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Naam

Adres

Bovenstaand inteebenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons Bureau,
N.Z. Voorburgwal 262, of per post toezenden in open enveloppe
met postzegel van 1½ cent gefrankeerd.

De Administratie van „DE STAD AMSTERDAM“
N.Z. VOORBURGWAL 262

Adverteeren doet verkoopen!

**Hoe vindt U
zoo'n instrument?**

Koopt thans een Harmonica
bij een vertrouwd adres!

NU ZIJN DE PRIJZEN LAAG en desge-
wenscht maken wij de betaling U ook nog gemakkelijk.
Vraagt eens aan inlichtingen en uitvoerige catalogus
No. 93. Desgewenscht ruilen wij oude Harmonica's in.

N.V. HEES & Co.
KRUISSTRAAT 33 - HAARLEM

Een abonnement voor weinig
geld en dan nog een gratis
verzekering op den koop toe.

**Al onze abonné's zijn gratis
verzekerd tegen ongelukken**

hun overkomen in of buiten de
uitoefening van hun beroep.

UITKEERINGEN:

bij levenslange invaliditeit . . .	f 2000.-
bij dood	600.-
bij verlies van 1 hand, voet of oog	300.-
bij verlies van 1 duim of wijsvinger	60.-
bij verlies van een anderen vinger	30.-

Zie de Polis-voorwaarden.



Reserve P.K.

MARGA'S VRIJE DAG

door
Molly Leens.



Ieder dienstmeisje heeft haar wekelijkschen vrijen dag, maar als men een arm nichtje is, dat „genadebrood eet”, neemt men een ongunstiger positie in dan een dienstmeisje! Marga kreeg nooit vrij-af. 's Zondags was er bijna evenveel te doen als door de week, want dan verveelde tante zich en moest worden beziggehouden en voorgelezen en dat was erger dan boenen en schrobben en vaten wasschen. Marga had nooit een kans gekregen iets anders te leeren dan dat, wat zij haatte: huishoudelijk werk. Ze was negen jaar, toen haar vader stierf, een moeder had ze toen al niet meer, zoo kwam ze bij haar tante in huis. Met elf jaar was ze van school genomen en als ze sinds dien tijd toch nog wat geleerd had, was het, omdat ze in stilte 's avonds nog las en studeerde. Het was haar groote illusie, nog eens iets anders te kunnen worden dan de huis-slavin van tante Berthe, maar er liepen al zooveel meisjes met diploma's rond, dat ze nog blij kon zijn, ten minste verzorgd te wezen. Ten minste, dat hield tante haar honderd maal voor. Maar Marga schreide 's avonds in bed en zag zichzelf oud worden in dit ellendige dorp, almaar vaten wasschend, linnen-goed verstellend, schrobbed en boenend en voorlezend....

Toen kwam er een Zondag, dat ze toch vrij-af kreeg!

Tante moest naar de stad voor een zakelijk onderhoud met haar notaris. Ze zou Zondag terugkeeren, maar Zaterdagavond kwam er een telegram, dat ze wegbleef. Dus kreeg Marga, vijf en twintig jaar oud, voor het eerst van haar leven een dag heelemaal voor zich alleen!

Ze was vroeg opgestaan, want al lokte het haar

eens uit te slapen, het was te jammer, daarvoor dien eenigen, heerlijk i dag te bekorten. Ze besloot uit te gaan. Van haar beetje zakgeld zou zij zichzelf een uitstapje gunnen, zou ergens heenrijden in een bus of trein, buiten zitten en wat drinken en droomen van dingen, die nooit mogelijk leken.

Vroeg al had ze haar beste japonnetje aangedaan en stapte uit huis. Het was een stralende zomerdag en ze wenschte zichzelf geluk, dat ze het zoo trof.

Ze liep de bekende straten door en voelde zich trotsch, dat ze nu óók eens vrij had. Toen kwam ze in een buitenwijk van het villa-dorp. Daar lag, tusschen bloeiende meidoornheggen, het aardige huisje, dat ze zich in haar dwaze droomen altijd tot tehuis gewenscht had. De oude dokter, die er gewoond had, was overleden en nu woonde er iemand anders, een vreemdeling met twee kinderen. Marga had ze soms wel even gezien: hij een lange man met sympathiek gelaat en de tweelingen, een jongen en een meisje van zes jaar. Men vertelde, dat de jongeman Huiders heette en dat hij schreef in kranten en tijdschriften, onder een aangenomen naam, en er gingen geruchten, dat hij als auteur heel bekend was. Marga had een schuwen eerbied gevoeld voor dat wezen uit een andere wereld en tegelijk medelijden met de moederlooze kinderen. Nu zag zij de twee kleinen voor de villa en bleef staan, omdat het jongetje huilde.

„Wat scheelt hem?” vroeg zij aan het zusje, dat vergeefs trachtte, het broertje tot bedaren te brengen.

„Hij heeft honger,” zei het meisje, met dien ernstigen oogopslag van kinderen, als ze verdriet hebben dat boven hun jaren gaat. „Jeanne is weggelopen en vader is er niet en nu hebben we niets gehad vanmorgen.”

Ze trachtte er dapper en onverschillig uit te zien, maar het lukte niet erg. Jeanne, dat wist Marga, was de dienstbode, die uit de stad was meegenomen.

„Maar dat is ongelooflijk!” zei Marga, „heeft ze jullie dan maar zóó in den steek gelaten?”

„Ja, en ik kan niet bij de broodtrommel,” zei het meisje en haar lipje begon verdacht te trillen, „en de melk is zuur en vader... het is allemaal zoo akelig...” Ze huilde nu ook en haar broertje begon op slag nog harder te snikken.

„Kom maar mee, dan zal ik jullie helpen,” zei Marga en ging met hen naar binnen. Ze had wel gehoord, dat het dienstmeisje, gewend aan stads-genoegens, hier niet kon aarden, maar dat ze de kinderen zóó opeens in den steek liet, was toch te erg!

De bedden waren zelfs niet opgemaakt, het was stoffig en ongezellig in huis, de keuken stond vol vuile vaten, het was een treurige toestand. Marga sneed brood en boterde het en de tweelingen begonnen getroost te eten. Toen haalde ze vlug melk en kookte die voor de kleinen. Het meisje was nu heelemaal opgevroolijkt en babbelde, terwijl het stillere broertje met groote, ernstige oogen naar Marga opkeek.

„Ik heet Helene, naar moeder,” vertelde het

meisje, „maar vader zegt Lenie en hij heet Peter, naar vader, Pimmie zeggen we en Jeanne zei, dat ze maar even wegging, maar ze nam al haar goed mee en toen waren we vannacht heelemaal alleen, want vader was naar de stad. Maar ik was niet bang!” voegde ze er met nadruk aan toe.

„Arme wurmen,” zei Marga en streelde hun hoofdjes, „ik zal jullie wat opknappen en dan zien, je ergens onder dak te brengen tot je vader komt.”

Ze begon hun gezichtjes te wasschen, maar Lenie bedelde: „Blijft u niet bij ons?”

„Neen, ik kan niet,” zei Marga, „maar misschien dat mevrouw van hiernaast....” Neen, mevrouw van hiernaast ging 's Zondags altijd den heelen dag weg. Wel, dan misschien bij den notaris? Maar zijn vrouw was een knorrig en onvriendelijk mensch. Marga durfde zich haar gezicht niet voor te stellen, als haar twee kinderen werden gebracht voor den Zondag! Wanhopig ging Marga het heele rijtje dorpelingen af. Ze wist, dat ze allen zouden mopperen of naderhand tegen den vader der kinderen aanmerkingen maken. En Lenie vleide, een handje in die van Marga: „Blijft u bij ons.... dat zou zoo fijn zijn!” Marga keek in de smeekende oogjes, keek naar de hoopvolle gezichtjes, die naar haar werden opgeheven en dacht: Ik heb nooit één dag voor mij gehad en nu juist vandaag.... Toen zei ze zacht: „Goed, ik zal blijven.”

De kinderen juichten en jubelden. En nu ze dat

besluit genomen had, werd Marga opgewekt en vol werklust. Ze ruimde en stofte en waschte en Lenie hielp ijverig mee, terwijl de kleine jongen hen overal naliep. Marga verbaasde zich, dat ze het nu heelemaal niet haatte, dit werk. Misschien, omdat ze het nu geheel vrijwillig deed. En er anderen een genoeg mee bereidde, terwijl tante nooit dankbaar voor iets was. De kinderen echter straalden van dankbaarheid. Marga voelde zich daardoor beloond, meer dan door woorden.

De dag verging. Toen 's avonds een vermoeid man van de reis thuiskwam, vond hij het huis keurig in orde, het middagmaal



In het Kuventhal, tusschen Brunsen en Einbeck. (D.)



gereed en de tweelingen keurig gekleed en gewasschen, en vroolijker, dan hij ze in langen tijd gezien had.

„U moet me niet kwalijk nemen, dat ik zoo in uw huis ben gedrongen,” zei Marga verlegen en legde hem alles uit.

Ze moest natuurlijk blijven eten en toen legde ze de tweelingen in bed. Daarna drong hij zóólang, totdat ze erin toestemde een eindje met hem te gaan wandelen en ergens in de buurt een kopje thee te drinken. Ze praatten samen en Marga vertelde van haar eenvoudig leventje, van haar dag-vrijaf, ongeunsteld en glimlachend. Hij luisterde, in gedachten verzonken, kijkend naar haar lief gezichtje en ernstige, bruine oogen. Een warmte drong naar zijn hart, dat zich gesloten had, toen de dood zoo vroeg de moeder van zijn kleintjes weghaalde. Toen ze ten slotte beiden zwegen, was het als ruischte een belofte van komend geluk door de struiken en bladeren der boomen om hen heen.

Den volgenden Zondag nam Marga, tot verontwaardiging van haar tante, den dag vrij-af om met Huiders en de kinderen uit te gaan. Ze maakten een autotocht, hadden een picknick in het bosch; de tweelingen waren uitgelaten en Marga's gezichtje straalde even gelukkig als dat van de kinderen.

„Tante, kom toch bij ons,” bedelde Lenie.

Er was nu een huishoudster, maar de kinderen hadden zich, van dien éénen dag af, aan Marga gehecht. Over hun hoofdjes heen ontmoette zij den blik van hun vader en bloosde. Beiden dachten ze aan de mogelijkheid, die hun beiden op dit oogenblik nog een ijdele illusie leek en die toch, kort daarna, tot heerlijke werkelijkheid werd.

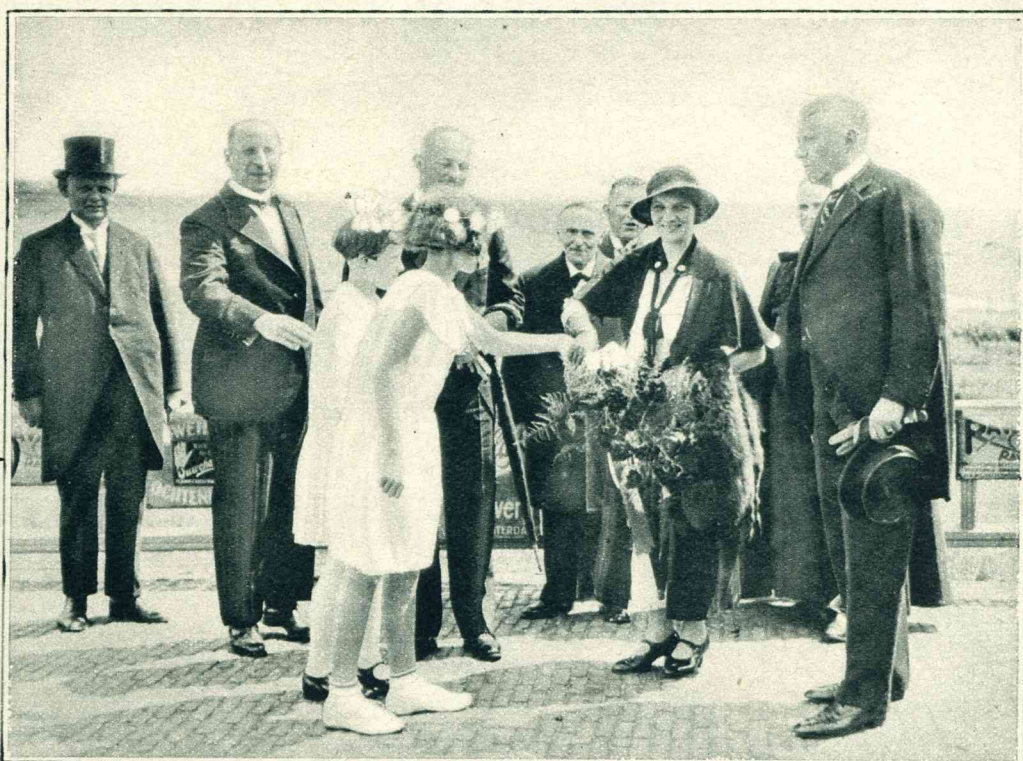
Lijntrekkerij. (Foto Metro-Goldwyn).



De opening van het Bio-Vacantie-oord te Bergen aan Zee. De heer Hamburger, voorzitter van den Ned. Bioscoopbond, voert het woord.

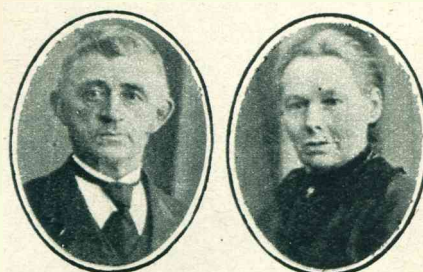
Van Hier en Daar

Het „Russenduin” te Bergen aan Zee werd officieel geopend als Bio-Vacantie-oord. De feestverlichting.

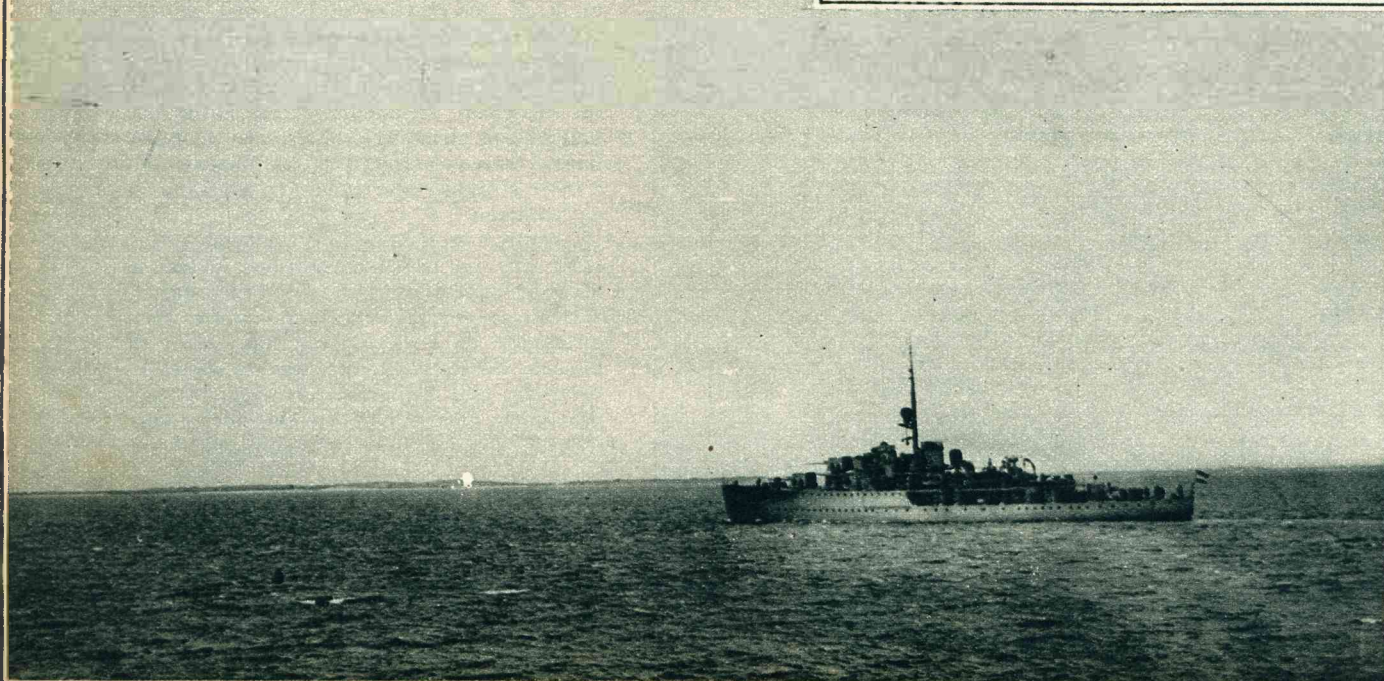
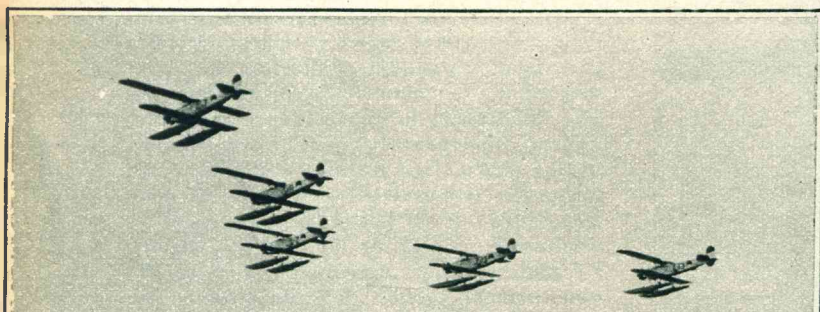


De verwelkoming van Mr. H. J. J. Scholtens en echtgenoot, als burgemeester van Beverwijk.

Harer Majesteits „Johan Maurits Nassau” vertrok uit Den Helder naar West-Indië, uitgeleide gedaan door een aantal Marinevliegtuigen.



Het echtpaar K. Bakker-Droog te Oudkarspel vierde 4 juli zijn gouden bruiloft.





Vasenol

TOILET-POEDER

REGENBOOG

WOL Vraagt GRATIS onze monstercollectie aan, bevattende 800 kleuren in o.a. Zephir-, Parel-, Sheland-, Sport-, Gezondheids-WOL enz. voor kousen, sokken, jumpers, babykleertjes, badpakken enz. **vanaf 12 ct. per 50 gram**

Verkoop uitsl. aan particulieren
N.V. Amsterdamsch Verzendhuis van
Garens, Heerengracht 154 b, A'dam C.



Koopt geadverteerde artikelen!



Verzwakt door Ziekte?

Zoo er één versterkend voedsel is, dat warme aanbeveling verdient, dan is het zeker Sanatogen. Er is geen middel dat zóó de verloren krachten herstelt.

Een beter en geschikter versterkend voedsel voor herstellenden bestaat er niet. schreef Dr. Beheim, een bekend Engelsch geneesheer.

voor een spoedig herstel neem

SANATOGEN

Het Zenuwsterkend Voedsel

De ziekte heeft Uw lichaam verzwakt en uitgeput - en verlangend ziet gij uit naar iets dat U spoedig weer sterk en gezond zal maken - iets dat gij volkomen vertrouwen kunt.

Er is één versterkend middel, dat reeds zoo dikwijls en zoo grondig onderzocht is, dat gij aan de heerlijke invloed ervan op de gezondheid niet twijfelen kunt, SANATOGEN. Meer dan 24.000 doktoren hebben schriftelijk bericht over de prachtige resultaten die zij met Sanatogen hebben bereikt.

Sanatogen verhoogt de eetlust en vermeerdert het aantal roode bloedlichaampjes. Het is zoo gemakkelijk verteerbaar dat de zwakste maag het kan verdragen en

daar het een voedsel is en geen geneesmiddel kan het door iedere herstellende gebruikt worden.

Duizenden herstellenden gebruiken Sanatogen nu, op dit oogenblik, omdat zij bemerkt hebben dat met behulp van Sanatogen de gezondheid sneller terugkeert en dat moeilijke punt van die „halve” gezondheid gemakkelijk gepasseerd wordt.

U ook zoudt U reeds veel beter gevoelen wanneer gij Sanatogen gebruikte. Waarom zoudt U het niet eens proberen? De kosten - 15 à 20 cent per dag - behoeven toch geen bezwaar te zijn als gij daarvoor U weer spoedig krachtig en gezond gevoelt.

Begin er nog vandaag mee en drink nieuwe gezondheid in met iederen teug Sanatogen.

Sanatogen is verkrijgbaar bij alle Apotheken en Drogisten vanaf fl. 1.- per bus.



VERHEULE CO



WAT KUNT U MEER VERLANGEN...

Old Cottage voldoet aan de strengste eischen, die aan goede toiletzeep kunnen en ook mogen gesteld worden. En dan bovendien, die onvolprezen Lavenderparfum! Alleen daarom reeds wordt zij in het bijzonder door de beschaafde en gedistingeerde vrouw geprefereerd.

Gebruikt U haar reeds? Zoo niet, koopt eens een los stuk als proef of een luxe doos met 3 groote stukken. Zoo'n doos is een welkome attentie voor iedere vrouw.

Imp.: RICHARD WERNEKINCK & Co. - Huddestraat 9 - Amsterdam-C.

Grossmith's Old Cottage Lavender Zeep



MARGRIETEN

De lichte chocolade Ringers, zachter dan de Viooltjes en even voortreffelijk.

RINGERS

Let op den naam!

Huidaandoeningen

WAAROM NOG LANGER LIJDEN?

Waarom heele nachten wakker liggen, terwijl het D.D.D. Recept tegen Huidaandoeningen, Ekzeem, Dauwvorm, Oper. Beenen, Zweren, de ondragelijke jeuk in enkele seconden doet bedaren en U van de folterende pijnen verlost?

„Bij de eerste bevochtiging verdween de jeuk” schrijft de Heer J. W. M. te Haarlem. „Ik heb veel zalf en smeersels gebruikt, maar eerst nu ik D.D.D. heb is mijn Ekzeem na vijf jaar lijden sterk aan het verbeteren.”

D.D.D. is geen vette zalf, doch een heldere vloeistof, die onmiddellijk diep in de huidporiën doordringt en daar de ziektekiemen doodt.

Flacons à f 0.75 en f 2.50 bij Apoth. en Drogisten.

B 21

D.D.D. Geneesmiddel tegen HUIDAANDOENINGEN



„Ik was er zoo erg aan toe, dat buiten als zakjes aan mijn oogen hingen en ik niet kon kijken. De jeuk en branderigheid waren ondragelijk. Met D.D.D. werd in 3 dagen mijn gezicht beter zonder dat ook maar één schilfertje achterbleef.”

Maj. Y. M. L. te Heerenveen.



Alle begin is moeilijk

Geeft Uw kind een tube Chlorodont-tandpasta en een tandenborstel. Toont het dan, hoe men de tanden op de juiste wijze poetst. Begint met dit onderricht, zoodra het kind zelfstandig een tandenborstel kan gebruiken. Alleen wie gezonde melktanden heeft, krijgt goede blijvende tanden. Nederlandsch fabrikaat. Tube 35 cent, groote tube 60 cent

Voor kinderen alleen Chlorodont



Zwanenpaar: wijfje broedt, mannetje waakt